

VEZDA JÁNOS

HÓHÉRKOMMANDÓ

belügyiis bérgyilkosok

MC
110.597

K u r í r k ö n y v e k

bs

BM

Vezda János

HÓHÉRKOMMANDÓ

Kurír Rt.
Budapest, 1990

Szerkesztette: Lakatos András
A szerkesztés lezárásának időpontja: 1990.szeptember 6.

MC110.597

1990

© Kurír Lap- és Könyvkiadó Részvénytársaság
ISBN 963 02 8676 9

ISSN . 0866-3041

ELŐSZÓ

Közel húsz éve keresem kenyerem rendőri riporterként. Ez alatt az idő alatt sok szörnyűséget láttam, hallottam, s sok szörnyűségről számoltam be. Beszélgettem rablógyilkossal, szatírral, postarablóval, betörővel, zsebtolvajjal, prostituálttal, stricivel, tehát megismerhettem az élet árnyékos oldalát. Találkoztam az áldozatok hozzátartozóival, a meglopott, a megerőszakolt, a kirabolt sértettekkel, tehát megismerhettem az élet szomorú oldalát. Munkám során dolgoztam nyomozókkal, vizsgálókkal, járőrökkel, körzeti megbízottakkal, szabálysértési előadókkal, tehát megismerhettem az élet nehéz oldalát is.

De még soha nem beszéltem olyan rendőrrel, aki embert ölt volna. Igaz, hallottam olyan rendőrökről – szerencsére nem sokan voltak –, akik manipuláltak a bírságcédulákkal, akik bizonyos előnyökért fedezték a bűnözőt, akik loptak, akik bűnszövetkezetbe társultak –, ám húszéves tudósítói pályámon nem találkoztam soha olyannal, aki a legsúlyosabb bűncselekményre, az emberölésre képes lett volna.

Most, 1990 augusztusában ez is megtörtént. Ha nem ilyen ügyről lenne szó, tulajdonképpen még szerencsésnek is mondhatnám magam, hiszen ott lehettem néhány olyan nyomozási mozzanatnál, ami csak nagyon-nagyon ritkán adatik meg az újságíróknak.

A magyar kriminalisztika történetében feltehetően a kommandós gyilkosság címszó alatt bekerülő ügy kétségtelenül az utóbbi évek egyik legnagyobb, egyben legszomorúbb magyar bűnügyi szenzációja. De én nem kizárólag az ügy szenzációs vonatkozásait szeretném megismertetni az olvasóval, hanem egy kicsit azt a világot is bemutatnám, amelyben a bűnüldözők élnek.

Nem mondhatnám, hogy irigylésre méltó világ ez, hiszen ki lelkesedik azért, hogy sokszor heteken keresztül napi tizennégy-tizennyolc órát dolgozik, hogy gyermekei már csak fényképről ismerik meg, hogy felesége válással fenyegetőzik – s teszi mindezt – miért is? A soknak épp nem mondható fizetésért?

Nem hiszem. Ha nem így élnének, még a mostaninál is sokkal több bűncselekmény következne be, a szabadrablás, a gyilkolás földjévé válnánk.

Megszállottak ezek az emberek. Egy érdekes, de rettenetesen sok teherrel járó pálya megszállottjai. Sokan közülük még az ötven évet sem érik el, a hatvanat kevesen, a hetven körüliek pedig olyan kuriózumnak számítanak, mint a száznegyven éves kaukázusi pásztor.

Sajnálom, hogy emberfeletti munkájukról pont ennek a kegyetlen ügynek a kapcsán szólhatok.

Budapest, 1990. szeptember 2.

V. J.

A TÖRTÉNET SZEREPLŐI

AZ ÁLDOZAT:

Vécsei Henrik fuvarszervező, a Horimpex Kft. tagja. Eddig háromszor volt büntetve, ittas járművezetés vétségéért, sikkasztásért és devizagazdálkodás szabályai megsértésének vétségéért.

A GYANÚSÍTOTTAK:

Szabó János, volt rendőr törzsőrmester, az ORFK rendőri ezrede terroristaellenes kommandójának volt beosztottja.

Csáki István volt rendőr őrmester, az ORFK rendőri ezrede terroristaellenes kommandójának volt beosztottja.

Horváth Mihály, a Horimpex Kft. ügyvezető igazgatója. Eddig négyszer volt büntetve, sikkasztásért, lopásért, devizagazdálkodás szabályai megsértésének vétségéért és ittas járművezetés vétségéért. Az Interpol körözi.

A KORONATANÚK:

V. Éva háztartásbeli, Vécsei Henrik élettársa.

Egy személyszállító kisiparos, akinek nevét biztonsága érdekében nem hozzuk nyilvánosságra.

A SZAKÉRTŐK:

Dr. Burizs László orvosprofesszor, tanszékvezető egyetemi tanár.

Vedres Mátyás rendőr őrnagy, bűnügyi technikus.

A BŰNÜLDÖZŐK:

Dr. Dobos János rendőr ezredes, az Országos Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztályának vezetője.

Dr. Bodrácska János rendőr ezredes, a Budapesti Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztályának vezetője.

Hamza József rendőr alezredes, a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztályának vezetője.

Illés Gyula rendőr őrnagy, a Budapesti Rendőr-főkapitányság alosztályvezetője.

Zsiday Zoltán rendőr főhadnagy, a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-
főkapitányság alosztályvezetője.

Simon Tamás rendőr őrnagy, budapesti főnyomozó

Eppel Judit rendőr százados, budapesti nyomozó

Forró Görgy rendőr százados, budapesti nyomozó

Kocsis József rendőr főhadnagy, debreceni főnyomozó

Kovács Béla rendőr hadnagy, budapesti nyomozó

Pápai Tibor rendőr hadnagy, budapesti nyomozó

Szabó Gábor rendőr hadnagy, budapesti nyomozó

Sinka Antal rendőr hadnagy, budapesti nyomozó

Csics Péter rendőr alhadnagy, budapesti nyomozó.

Valamint:

Váczai Lajos rajzolóművész.

IDŐPONTOK, ESEMÉNYEK

1990. AUGUSZTUS HARMADIKA, 11-12 ÓRA KÖZÖTT:

A Szekszárd melletti Sötétvölgyben Horváth Mihály vállalkozó találkozik egy gyermekek részére szervezett kung-fu edzőtáborban Csáki István rendőr őrmesterrel, aki edzőként tölti itt napjait. Beszélgetnek, majd Horváth visszautazik a fővárosba.

1990. AUGUSZTUS HATODIKA, DÉLELŐTT:

Csáki István, anélkül, hogy bárkinek is szólna, elhagyja a tábort. Hült helyét találják fehér ezerötszázas Ladájának is. Ismerősei úgy vélik, biztosan elugrott valamit elintézni. Remélik, hogy estére, legkésőbb másnapra visszajön.

1990. AUGUSZTUS HATODIKA, DÉL:

Csáki István és barátja, Szabó János rendőr törzsőrmester a fővárosban találkozónak Horváth Mihállyal, aki üzlettársa, Vécsei Henrik lakásához irányítja őket. Feladatuk: kikényszeríteni Vécseitől az aláírásait egy olyan nyilatkozatra, amely ellenében hatvanezer márkát utalnak át Horváthnak Münchenből.

1990. AUGUSZTUS HATODIKA, 18 ÓRA:

A két rendőr megérkezik Újpestre, a Dózsa György út 37. számú házhoz, és figyelni kezdik a bejáratot.

1990. AUGUSZTUS HATODIKA, 22 ÓRA 50 PERC:

A rendőrök idegesek. Vécseit sem megérkezni, sem eltávozni nem látták. Míg Szabó János tovább figyel, Csáki egy közeli telefonfülkéből felhívja Horváth Mihályt, s elmondja, hogy Vécseinek egyelőre semmi nyoma. Horváth arra kéri, hogy negyedóra múlva hívja vissza.

1990. AUGUSZTUS HATODIKA, 23 ÓRA:

Vécseiék lakásában csörög a telefon. Mivel a férfi már jó ideje alszik, a kagylót élettársa, V. Éva veszi fel. A vonal túlsó végén

Horváth érdeklődik Vécsei hollétééről. Az élettárs elmondja, hogy már alszik, mert másnap kora reggel vidékre utazik.

1990. AUGUSZTUS HATODIKA, 23 ÓRA 10 PERC:

A telefonon ismét jelentkező Csákiival Horváth közli, mit hallott Vécsei élettársától, majd kéri-utasítja, hogy tűnjenek el a ház közeléből, viszont másnap reggel ötre ismét legyenek ott.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, HAJNALI 4 ÓRA 45 PERC:

Csáki és Szabó megérkeznek a fehér Ladával. Újra figyelőállásba helyezkednek a ház kapujának közelében.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 5 ÓRA 50 PERC:

Vécsei Henrik álmából ébred. Dühös, hiszen már egy órával korábban fel kellett volna kelnie. Miközben gyorsan lemosakszik, élettársával kávéfőzet és taxit hívát.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 6 ÓRA 12 PERC:

Megérkezik a taxi a ház elé. Ezt jól látják a Ladában ülő rendőrök és a lakás ablakából Vécseiék is.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 6 ÓRA 14 PERC:

Vécsei Henrik kilép a ház kapuján, és beül a kaputól öt-hat méternyire várakozó taxiba, a vezető mellé. Az ajtót azonban már nem tudja becsukni, mert odalép hozzá két ismeretlen férfi. Rendőrigazolványt mutatnak, és magukkal viszik. A jelenetet a földszinti lakás ablakából az élettárs is jól látja. A két ismeretlen közül az alacsonyabb, vékonydongájúnak tűnő férfi a volán mögé ül, míg társa a hátsó ülésen helyezkedik el Vécsei Henrik mellett. A fehér Lada elindul.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 6 ÓRA 55 PERC:

A Ladában ülő rendőrök a 2-es úton robognak. Vác előtt közlik Vécseivel elhurcolása igazi okát, s azt, hogy ha nem írja alá magától a nyilatkozatokat, akkor mindenre elkészülhet...

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 7 ÓRA 3 PERC:

A Lada egy földútra kanyarodik. Nyolc-kilencszáz métert mennek, majd megállnak. A rendőrök úgy ítélik meg, hogy az elhagyott terület alkalmas az aláírás megszerzésére. Rövid „rábeszélés” után Vécsei hajlandónak mutatkozik aláírni a papírokat. Két autogram után azonban, egy óvatlan pillanatban kiugrik a kocsiból és menekülni kezd.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 7 ÓRA 6 PERC:

A két rendőr rakétasebességgel vágódik Vécsei után. Pillana-

tokon belül utolérik. Csáki elébe, Szabó mögé kerül. Csáki egy speciális kung-fu ütéssel torkon vágja Vécseit, aki arccal a földre bukik. Hörög, összeroncsolt gégejéből vért öklendezik. A mögötte álló Szabó ekkor egy ejtőernyőzsinóros nuncsakut vet a nyakába és megrántja. A halál feltehetően ekkor áll be.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 7 ÓRA 8 PERC:

A két rendőr az áldozat holmijait magához veszi. Lehúzzák cipőjét és nadrágszóját, amit bepakolnak egy szatyorba. A holttest a csomagtartóba kerül.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 8 ÓRA 20 PERC:

A rendőrök jelentkeznek megbízójuknál. Elmondják, hogy megvannak az aláírások, legalábbis kettő, ám sajnálatos módon Vécsei belehalt a kényszerítésbe. Horváth megnyugtatja őket: nem baj, csak tüntessék el a holttestet.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 9 ÓRA 50 PERC:

Csáki megérkezik autójával a Fogarasi úti házuk elé. Mivel valami szokatlan zajt hall a motorból, nekiáll bütykölni az autót. A holttest a csomagtartóban van.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 23 ÓRA ÉS 23 ÓRA 50 PERC KÖZÖTT:

Csákiék megérkeznek a Debrecenhez tartozó Szepeshalom határára. Hozzákezdnek a holttest eltüntetéséhez.

1990. AUGUSZTUS HETEDIKE, 23 ÓRA 55 PERC:

Riadó a debreceni tűzoltóknál. A szepeshalmi Sággra-dűlő közelében ég a már bebálázott gabonatarló!

1990. AUGUSZTUS NYOLCADIKA, 0 ÓRA 30 PERC:

A tűzoltók jelentik, hogy az egyik bála tövében egy részben elszenesedett férfi holttestet találtak. A holttest szájában rongydarab.

1990. AUGUSZTUS NYOLCADIKA, 1 ÓRA 20 PERC:

A helyszínre érkezik a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság „forrónyomos” csoportja. Az igazságügyi orvosszakértő bűncselekményről beszél.

1990. AUGUSZTUS NYOLCADIKA, DÉLUTÁN:

A főkapitányság az MTI bevonásával kéri a hírközlő szervek segítségét az ismeretlen férfi azonosítása érdekében.

1990. AUGUSZTUS KILENCEDIKE, DÉLELŐTT:

A Hajdú-Bihar megyei főkapitányságot a budapesti IV. kerületi

rendőrkapitányságról telefonon hívja egy bizonyos V. Éva, aki elmondja, hogy látta a Népszabadságban megjelent rajzos sajtó-felhívást, s a rajz, valamint a közölt személyleírás ráillik élet-társára, akit előző nap kora reggel óta nem látott. Budapesten, a IV. kerületi rendőrkapitányság bűnügyi osztályán meghallgatósi jegyzőkönyv készül.

1990. AUGUSZTUS TIZEDIKE:

Két debreceni nyomozó a fővárosba utazik, adatgyűjtésre. Este már velük megy vissza a bűnügy egyik koronatanúja: V. Éva is Debrecenbe. Az időközben befejeződött orvosszakértői vizsgálat immár kétségtelenné teszi, hogy a halott azonos Vécsei Henrikkel. Mindezt V. Éva is megerősíti a boncteremben tartott felismertetés alkalmával.

1990. AUGUSZTUS TIZENHARMADIKÁ:

A Debrecenben megtartott kihallgatások, s a széles körű adatgyűjtés egyaránt bizonyítják, hogy az áldozatnak az ügyben meghatározó szerepet betöltő kapcsolatai a fővárosba vezetnek. Horváth Mihályról V. Éva tesz említést. Hamza József alezredes, a főkapitányság bűnüldözési osztályvezetője telefaxon tájékoztatja dr. Dobos János ezredest, az Országos Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztályvezetőjét. Hangot ad véleményének, miszerint az emberölést anyagi okok motiválták. Ezek minden valószínűség szerint kötődnek egy bizonyos müncheni kamion-ügylethez. Javaslat: a nyomozást a továbbiakban a célszerűség érdekében a Budapesti Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztálya vegye át. Dr. Dobos János másnapra a budapesti és a debreceni bűnügyi vezetőket, nyomozókat, valamint az országos főkapitányság néhány szakemberét munkamegbeszélésre hívja össze.

1990. AUGUSZTUS TIZENNEGYEDIKE, HIVATALI MUNKAI DŐBEN:

Munkamegbeszélés az országos főkapitányságon. A résztvevők értékelik az addigi, a debreceniek által beszerzett adatokat. Dr. Dobos dr. Bodrácskai János alezredest, a Budapesti Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztálya vezetőjét bízza meg a nyomozás irányításával.

1990. AUGUSZTUS TIZENNEGYEDIKE, 17 ÉS 20 ÓRA KÖZÖTT:

Dr. Bodrácskai és egyik helyettese, Illés Gyula őrnagy egyeztetik a további feladatokat, és kijelölik az abban részt vevő nyomozókat. Az érintett nyomozókkal ezt közlik, és utasítják őket, hogy másnap a hivatali munkaidő megkezdése előtt egy órával valamennyien jelentkezzenek munkahelyükön.

1990. AUGUSZTUS TIZENÖTÖDIKE, 7 ÓRA:
Dr. Bodrácska János alezredes eligazítást tart.

1990. AUGUSZTUS TIZENÖTÖDIKE, 8 ÓRA:
Dr. Dobos János tájékoztatja az ügyről dr. Szabó Győzöt, az országos rendőrfőkapitányt és általános helyettesét, dr. Túrós András vezérőrnagyot. Az országos főkapitány nem sokkal később jelentést tesz az ügyről dr. Horváth Balázs belügyminiszternek, aki – mivel felmerül a gyanúja annak, hogy esetleg rendőrök lehetnek a gyanúsítottak – az ügyben teljes hírzárlatot rendel el a nyomozás eredményességének biztosítása érdekében.

1990. AUGUSZTUS TIZENHATODIKA:
A budapesti nyomozók a közben felkutatott taxis és a V. Éva által adott személyleírás alapján grafikákat készíttetnek a Vécsei Henriket elhurcoló két férfiről.

1990. AUGUSZTUS TIZENHATODIKA ÉS HUSZADIKÁ KÖZÖTT:
Rendőrközök nyomoznak rendőrök után. A nyomozók számba veszik, kik is lehetnek esetleg a budapesti, netán vidéki rendőrök közül azok, akik gyanúsítottként szóba jöhetnek. A kör természetesen nem az egész rendőrségre, csak egy-egy leszűkített csoportra vonatkozik.

1990. AUGUSZTUS HUSZONEGYEDIKE:
Már korábban is felmerült az országos főkapitányság Rendőri Ezrede terroristaellenes csoportjánál, közismertebb nevén a Komondor kommandónál szolgálatot teljesítő Csáki István őrmester és Szabó János törzsőrmester neve. A velük kapcsolatos gyanú azonban akkor válik igazán alapossá, amikor kiderül, hogy a kapott személyleírások rájuk illenek, s megtudják a nyomozók azt is, hogy Csákinak van egy fehér ezerötszázás Ladája.

1990. AUGUSZTUS HUSZONKETTEDIKE:
A budapesti főkapitányság bűnüldözési osztályán az ügy felderítésére létrehozott csoport tagjai a nyomozás irányítóival megbeszélnek Csáki és Szabó őrizetbe vételének tervét.

1990. AUGUSZTUS HUSZONHARMADIKÁ, DÉLUTÁN:
A nyomozók őrizetbe veszik a két kommandóst, előállítják őket a főkapitányságra. Megkezdődnek a kihallgatások, a gyanúsítottak rövid időn belül beismerik bűnösségüket és beismerő vallomást tesznek.

1990. AUGUSZTUS HUSZONNEGYEDIKE:
A Fővárosi Bíróság elrendeli a gyanúsítottak előzetes letartóztatását.

1990. AUGUSZTUS HUSZONNEGYEDIKE, DÉLUTÁN:
A belügyminiszter feloldja a hírzárlatot.

1990. AUGUSZTUS HUSZONNYOLCADIKA, 12 ÓRA:
Sajtótájékoztató kezdődik a nem mindennapi bűnügyről az országos főkapitányság tanácsstermében. Dr. Szabó Győző országos főkapitány, dr. Túrós András vezérőrnagy, dr. Dobos János ezredes, dr. Bodrácskó János alezredes, Lasz György, a BM sajtóosztályának vezetője és a rendőrök fegyelmi ügyeivel foglalkozó vezető válaszolnak az újságírók kérdéseire.

1990. AUGUSZTUS HUSZONKILENCEDIKE:
Fogadás a Budapesti Rendőr-főkapitányságon a kriminalisztika-történeti jelentőségű nyomozás résztvevőinek tiszteletére. A fogadáson jelen van dr. Horváth Balázs belügyminiszter is, aki jutalmakat ad át.

Ennyi hát röviden az események krónikája, persze, az olvasó nyilván kíváncsi a részletekre is. Ez az ügy több szempontból sem sorolható az átlagos gyilkossági ügyek közé, hiszen a bűnüldözés modern kori történelmében nem fordult elő, hogy rendőrök ilyen súlyos bűncselekményt kövessenek el.

A lakosság előtt alighanem ez a bűnügy tette széles körben ismertté – és sajnos bizonyossá is –, hogy a maffia szó immár nálunk sem csupán a filmekben, könyvekben, újságcikkekben létezik, hanem a magyar mindennapokban is megjelent.

És most lássuk részleteiben is, mi minden történt e két hét alatt, attól kezdve, hogy Vécsei Henrik részben elszenesedett holttestét megtalálták az égő tarlón, Debreccen közelében.

Amikor késő éjszaka a szepeshalmi Ságra-dűlőben lakó Debreczeni Ferenc kiment a kertbe, először azt hitte, rosszul lát. Azután nemcsak a szeme, hanem az orra is jelezte, hogy a közeli gabonatarló ég. Mivel akkoriban már jócskán tartotta hadállásait az aszály, az idős ember megijedt: a tűz pillanatokon belül elérheti a tanyájukat és a többiek hajlékát is. Azt azonnal gyanította, hogy a tűz nem lehet a véletlen műve, hiszen ilyenkor, éjnek idején senki nem szokott tarlót égetni. De ezen nem volt ideje túl sokat morfondírozni, minél előbb értesítenie kellett a tűzoltókat.

A fecskendős kocsik szerencsére jó tíz perccel a bejelentés után már a helyszínre érkeztek. Kezdetét vette a tűz és az ember közötti, ki tudja hányadik ütközet. A tarlótűz oltása rutinmunkának számít „tűzoltóéknál”, de most minden másképp alakult. Mert lehet-e rutinmunkáról beszélni akkor, amikor az oltást végzők egy olyan holttestre bukkannak, akinek – aminek? – a szája ronggyal van betömve? Már ránézésre is gyanítani lehetett, hogy ezzel az emberrel nem a tűz, s nem a füst végzett. Ez az ember már holtan került ide. Hogy miért és miként, arra már nem a tűzoltóságnak, hanem a rendőrségnek kell a választ megadnia. Így aztán, amint végeztek a tűzoltók, munkához kezdtek a forrónyomos csoport tagjai. A bűnügyi technikus fényképezett, a nyomozók a környékbeli házakban érdeklődtek, s persze, alaposan szétnéztek a megperzszelt tarlón és a környékén is. Hátha találnak valamit, ami utalhat akár az áldozat kilétére, akár az elkövetőkre. De sem a félig elszenesedett holttest közelében, sem másutt a környéken semmi nem került elő.

(Hamza József alezredes: A nyomozás szempontjából tulajdonképpen több szempontból is szerencsénk volt ezzel a tűzzel. Először is, mint aztán később be is bizonyosodott, Debreczeni Ferenc éjszakai sétája és a tűz keletkezése között alig két-három perc telt el. A tűzoltók hihetetlenül gyorsan a helyszínre értek, ami azért is elismerésre méltó, mert mindenki láthatja, hogy milyen ócska járgányaik vannak. További szerencse, hogy a szél

a holttest lábától nem annyira fölfelé, hanem inkább keresztbe fújta a lángokat, így a felsőtest és az arc viszonylag ép maradt.)

A forrónyomos csoport, miután a helyszínen és a közvetlen környéken befejezte többórás munkáját, visszament a főkapitányságra. A holttestet a debreceni igazságügyi orvostani intézetbe szállították. Megkezdődött a boncolás.

A bűnüldözési osztály vezetőjénél csörgött a telefon. A harminckilenc fokos lázban fekvő tiszt egyik helyettesét, Zsiday Zoltán főhadnagyot bízta meg a nyomozás irányításával.

(Zsiday főhadnagy: Hajnali három körül riasztottak. A főkapitányságon a forrónyomos csoport vezetője tájékoztatott a történetről. Mit mondjak, nem voltam túl lelkes hangulatban, amikor megtudtam, hogy az égvilágon semmilyen nyomot nem sikerült a helyszínen rögzíteni, és még azt sem tudjuk, ki az áldozat. Tudtam, hogy érdemben csak akkor kezdhethjük majd el a nyomozást, ha megállapítjuk, kit találtak meg holtan a tűzoltók a tarlóban.)

A halott állapotából az elsődleges vizsgálatok alapján mind a nyomozók, mind az orvosok arra következtettek, hogy színes bőrű, azaz arab vagy néger lehetett. Önkéntelenül adódott az egyikből a másik következtetés: ha külföldi, akkor először közöttük kell érdeklődni. Jogos volt ez a feltételezés, hiszen az elmúlt években több olyan gyilkosság is történt Magyarországon, amelyeknek mind az áldozatai, mind az elkövetői külföldiek voltak. Az pedig nem csak rendőri körökben köztudott, hogy a hazánkban tartózkodó, más földrésről érkező külföldiek közül sokan fonódnak szoros szálakkal a bűnözéshez. Logikus volt tehát, hogy először Debrecenben, az ottani arab és afrikai diákok körében kezdték el a nyomozást. A gyanút az egyik technikus csak megerősítette, ugyanis azt mondta, hogy az elmúlt napokban látott a debreceni rendőrkapitányságon egy líbiai fiatalembert, aki egy gyermekelhelyezési ügy kapcsán járt ott. Ruhája hasonlított az áldozaton maradt ruhafoszlányokra. Egy csoport tehát egyetemről egyetemre, kollégiumról kollégiumra járt, ám értékelhető adathoz nem jutottak. A gyanú viszont egyre erősödött, mivel a már említett líbiai fiatalembert hiába keresték, és társai sem tudtak róla semmit mondani. Lehetséges, hogy ő lenne az áldozat? – a válaszra azonban még jó egy napig várni kellett.

Mialatt a nyomozók a várost járták, a boncteremben az orvosok dr. Burizs László professzor irányításával végezték dolgukat.

(Zsiday főhadnagy: Már elnézést a kifejezésért, de azt kell mondjam, hogy a professzor és csapata valahogy úgy kezdték meg az elégett bőr lefejtését, mint ahogyan azt disznóléskor szokták a jószágról. E művelet azonban nagyon fontos volt, hiszen ekkor tudtuk meg, hogy az áldozat mégsem színes, hanem fehér

bőrű, csak hát annyira összeégett, hogy bőrének felső rétege teljesen elfeketedett.)

Ezen a napon értesítették a Magyar Távirati Iroda és a Népszabadság debreceni tudósítóit: hajnali fél hat tájban csörgött lakásukon a telefon. Zsiday Zoltán és Kocsis József főhadnagyok arra kérték a sajtó képviselőit, hogy a lehető legrövidebb időn belül tegyék lehetővé, hogy a sajtóban megjelenjen egy figyelemkeltő felhívás a tarlóban talált halottról.

A felhívás alapjául az orvosszakértői vélemény szolgált. Burizs professzor és csapata kitűnő munkát végzett: megállapították, hogy az áldozat gégeporca egy hatalmas erejű ütés következtében szilánkokra tört, a nyakon lévő két csík pedig fojtásra utalt. Az áldozat bal fülében egy fülbevalóra bukkantak, ám a legérdekesebb egy, a bal felső karján lévő tetoválás volt, amely szinte milliméterről milliméterre tűnt elő, ahogy lefejtették a porzsólt bőrt. E tetoválás három betűből állt: CIA – így, nagybetűkkel, ahogyan az amerikai hírszerzőközpont nevét rövidítik.

Szokás szerint rögzíteni akarták az áldozat ujjnyomait is. Ez azonban ebben az esetben szinte lehetetlennek tűnt. Ám a vezető bűnügyi technikust nem olyan fából faragták, hogy ne próbálja megkísérelni akár a lehetetlent is. Végül is egyedülálló megoldást választott! Mint tapasztalt kriminalista tudta, hogy az összeégett bőrről semmiféle ujjnyom nem vehető le, ám tudta azt is, hogy e bőrréteg alatt ott az újabb bőr. És már azon is megvannak azok a bőrfodorszálok, amelyek alapján valakit azonosítani lehet. [Feltéve persze, hogy ujjlenyomatai szerepelnek a rendőrség daktiloszkópiái nyilvántartásában.] A technikus tehát szép lassan lefejtette az elszenesedett bőrrészt, utána – az orvosok közreműködésével – a következő bőrréteget is, majd azt saját ujjára húzva belenyomta egy speciális vegyi anyagba – s az ujjnyom használhatóvá vált.

Ha már bravúrról szóltam, megemlékeznék Váczi Lajos grafikusművészről is, aki arról nevezetes, hogy olykor még elmondásból is valóság-hű rajzot tud készíteni. Már nagyon sokszor segített a debreceni rendőröknek, főként betörések nyomán, amikor egy-egy jellegzetes tárgyat, főleg ékszereket kellett rajzolni. Most az alaposan összeégett fej szolgált mintaul. A grafikusnak erről kellett megrajzolni az áldozatot, ahogyan az a tüzet megelőzően, még életében kinézhetett. És Váczi Lajos elkészítette művét, ami aztán meg is jelent a sajtóban.

(Dr. Bodrácská alezredes: Amikor már tudtuk, hogy Vécsei Henrik az áldozat, természetesen mindenféle fényképet is beszerztünk róla. Amikor a fényképet odaraktam a rajz mellé, azt hittem, hogy leesek a székről. Hát én ilyet még nem láttam: a rajz és a fénykép csaknem teljes mértékben, egy az egyben megegyezett. Mindjárt fel is hívtam a Hamza Jóskát, s azt mondtam,

hogy ezt a rajzoló szeretnék majd mi is foglalkoztatni. Aki ilyesmire képes, az az én szememben zseni!)

Az első híradás a debreceni MTI-tudósító közreműködésével augusztus nyolcadikán, a rádió éjjeli hírében hangzott el. Másnap már a Népszabadság közölte a rajzos felhívást. V. Éva egyik szomszédja is ezt a lapot vásárolta meg, s a rajzot látva azonnal Vécsei Henrikre ismert. Át is ment a nőhöz, aki a rajz láttán elfehéredett. A döbbenettől leült, újra és újra nézte a rajzot és olvasta a felhívást. Igen-igen, minden ráillett Henrikre, neki volt fülbevalója, CIA tetoválása, és Henriket egy napja már nem látta, holott azt ígérte, hogy estére otthon lesz.

És eszébe jutott az a két alak is, akik magukkal vitték. Ők ölték volna meg Henriket? És ha megölték, miért teheték? Azt persze tudta, hogy élettársa mindenféle kétes üzletben benne volt, s ezek során ellentétei is támadhattak. Hallott ő már arról, hogy ilyenkor a nézeteltéréseket verőlegények igénybevételevel szokták elsimítani. De hát a verőlegények azért csak vernek, és nem ölnek. Meg aztán Henrik nem civakodott, nem dulakodott velük; kiszállt a taxiból és velük ment...

V. Éva magára kapott néhány ruhadarabot, s rohant a IV. Kerületi Rendőrkapitányságra, ahol aztán elmondta, mi is történt élettársával az elmúlt napon és közvetlenül azt megelőzően.

Az újpesti nyomozók természetesen azonnal értesítették hajdú-bihari kollégáikat V. Éva jelentkezéséről. A debreceniek arra kérték őket, hogy addig is, míg ők megérkeznek, kérdezzék ki alaposan a nőt Vécsei Henrikről, kapcsolatairól, s arról, hogy mikor, milyen körülmények között látta őt utoljára.

A fiatal nő először az egy nappal korábban történekről beszélt. Elmondta, hogy mindig nézte az ablakból Henriket, amikor az elment otthonról. Így volt ez most is. Henrik Hódmezővásárhelyre akart utazni egyik üzleti kapcsolatával, hogy valami bankkölcsönt vagy hasonlót intézzenek. Beszámolt arról is, hogy élettársa késve ébredt, ezért taxit hívott, ő pedig egy jó erős kávéfőzött neki.

[A kávénál álljunk meg egy pillanatra. Az áldozat boncolásakor Burizs professzor az emésztőszervekben rábukkant a mintegy két deci kávéra, azon kívül viszont semmilyen más étel- vagy italmaradványt nem talált. Ez tehát azt jelentette, hogy Vécsei Henrik haláláig már nem evett semmit. És a professzor a kávénak a gyomorban elfoglalt helyzete és állapota alapján azt is kimondta, hogy az akkor még ismeretlen férfit reggel hét és kilenc óra között ölhették meg. Mint az később kiderült, a professzor nem tévedett, hiszen néhány perccel hét óra után ölték meg Vécsei Henriket, így az orvosszakértői vélemény alátámasztotta a beismerő vallomások hitelességét. Lám, mi minden (is) múlhat két deci kávéon!]

V. Éva részletesen elmondta, mit is látott földszinti lakásuk ablakából, öt-hat méterre attól a taxitól, amelybe élettársa beszállt. Meglehetősen részletes személyleírást is adott a két ismeretlenről, akikkel Henrik egy fehér, ezerötszázas Ladával elment. Egyikük egy vékonydongájú, szőkés férfi, elől kissé kócos frizurát viselt, másikuk egy kétméteres, tagbaszakadt fickó volt, olyan alkat, akire azt is szokták mondani, hogy hústorony, meg azt is, hogy izompacsirta. S persze beszélt Vécsei Henrikéről is, aki a Horimpex Kft. fuvarszervezőjeként kereste a legtöbbit hetekben kenyerét.

A fiatal nő körülbelül itt tartott az elmondásban, amikor az újpesti rendőrségre megérkeztek a debreceni nyomozók, akik V. Évával együtt visszaindultak Debrecenbe.

Eközben persze folytatódott a taxis felkutatása is. Mivel az élettárs tudta, melyik cégtől rendeltek taxit, így a diszpécserközpontban is meg tudták mondani, hogy hetedikén reggel ki ment fuvarba a IV., Dózsa György út 37. számú házhoz. A gépkocsivezető azonban egy ideig nem volt elérhető, Budapesten kívül dolgozott.

Debrecenben a bűnüldözési osztály két főhadnagya, Zsiday Zoltán és Kocsis József hosszasan beszélgettek V. Évával, aki talán nem is értette, hogy látszólag jelentéktelen dolgokra miért kíváncsiak a rendőrök. De mert ez volt az igényük, ő készségesen beszélt. Mindent elmondott, amit csak tudott. Elment a rendőrökkel a boncterembe is, hogy megnézzék az addigra már valamelyest kikozmetikázott holttestet. Amikor a boncmester felemelte az élettelen testről a fehér leplet, már semmi kétsége nem maradt: Vécsei Henrik feküdt előtte holtan, összeégve. Az a Henrik, akinek tegnap reggel kávéfőzött, akit estére hazavárt. Ott, a boncteremben vált bizonyossá, hogy Henrik soha többé nem megy haza.

Ki volt Vécsei Henrik, a 34 éves korában meggyilkolt férfi? Előéletének egyes részletei a rendőrség előtt sem voltak ismeretlenek, hiszen főként gazdasági jellegű bűncselekmények elkövetésének alapos gyanúja miatt, már több ízben folyt ellene eljárás. Ez természetesen elképzelhetővé tette azt a verziót is, hogy esetleg valamilyen bűnözők közötti leszámolásról van szó.

V. Éva beszélt arról, hogy élettársa egy fuvarozó kft. létrehozásában munkálkodott. A kft.-t Horimpex néven jegyezték be a Cégbíróságnál. Henriknek volt egy ismerőse, aki már évekkor ezelőtt külföldre, konkrétan Münchenbe távozott, s az ő közreműködésével sikerült aztán azt a nyugatnémet bankkölcsönt megszerezni, amelyből a Horimpex – azaz Vécsei Henrik és három társa – húsz darab használt, de jó állapotú Mercedes kamiont vásárolt. E kamionok szükségeltettek a fuvarozó kft. létrehozásához. Miután Vécsei Henrik ezt is elintézte, joggal számított arra, hogy ő lesz a kft. első számú vezetője.

Nem így történt. Horváth Mihály, Vécsei ismerőse, sőt egészen a kft. létrehozását követő napokig jó haverja, azon a címen tartott igényt az ügyvezető igazgatói állásra, hogy jelentős összegű saját tőkét vitt a vállalkozásba. Emellett már jól kiépített kapcsolatai is voltak az üzleti világban. Végül is nem tudni, hogy kettőjük közül ki tett többet a kft. létrehozása érdekében, az viszont tény, hogy Horváthnak valamivel nagyobb volt a tekintélye a másik két társ előtt. Így többségi döntés alapján ő lett az ügyvezető igazgató. Vécsei Henrik ezt, ha nem is kitörő örömmel, de tudomásul vette, és ő is elismerte Horváthot főnökének.

Úgy tűnt, a Horimpex vezérkarában rendeződnek a dolgok, ám amikor már Magyarországra hozták a húsz kamiont, Horváth újabb ötlettel állt elő. Bejelentette, hogy ügyvezető igazgatói minősége folytán tíz kamionra, illetve az azok fuvarozásaiból származó haszonra igényt tart, a másik tízen osztozzanak a többiek. Hát ez azután már sok volt Vécsei Henriknek. Hát mit képzél ez a Horváth, most már mindent megengedhet magának? Hát az nem számít, hogy a legfontosabbat, a nyugatnémet bankkölcsönt ő járta ki?

Úgy látszik, Horváthnak ez nem számított. Az a hatvanezer márka viszont igen, ami része volt a bankkölcsönnek, s ami még maradt az autók árából. Ezt a müncheni bank azonban csak abban az esetben volt hajlandó átadni a kft.-nek, ha mind a négy tagja kiutazik Münchenbe, s ott személyesen veszik át az összeget. Volt egy másik lehetőség is: készítsenek egy közjegyző által hitelesített meghatalmazást, amit mindannyian aláírnak, s akkor elegendő, ha csak egyikük utazik a bajor fővárosba a pénzért.

A meghatalmazást hárman gond nélkül alá is írták, ám Vécsei Henrik megtagadta ezt. Ő úgy vélte – nem minden alap nélkül –, hogy az ügyvezető igazgató becsapta, rászedte, elárulta őt. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a buliból mielőbb ki kell szállni, s szervezni kell valami újat, olyat, amiről Horváth nem tudhat, legfeljebb már csak akkor, ha beindult a dolog. Hiába győzködte Horváth, hiába unszolták a többiek, Vécsei Henrik megmakacsolta magát, semmi pénzért nem volt hajlandó aláírásával lehetővé tenni a hatvanezer márka felvételét. Azaz egy ajánlatot tett: ha kap ötvenezer márkát vagy annak megfelelő forintot [persze nem a hivatalos, hanem a fekete árfolyamon], hajlandó aláírni a papírokat. Ez viszont Horváth számára volt elfogadhatatlan, hiszen akkor mi haszna származik neki az egészből? A felek tehát úgy váltak el, hogy nem tudtak meg-egyezni.

Minderről V. Éva is tudott, s tőle aztán már a debreceni nyomozók is. Így újabb figurák tűntek fel Vécsei Henrik kapcsolatai között, ráadásul olyanok, akikkel egy egész kis vagyonnal kapcsolatban komoly ellentéte támadt. Igen, ezeknek az embereknek vagy közülük valakinek, már érdekében állhatott a szándékait megghiúsító üzlettárs likvidálása. Persze, ekkor még csak találgattak a nyomozók, de azt már bizonyosra vették, hogy egy bűnszövetkezet körvonalai rajzolódnak ki előttük.

Mondott az élettárs más érdekeset is. Beszélt arról, hogy hatodikán este telefonált neki Horváth, s amikor közölte vele, hogy élettársa már alszik, megkérdezte tőle, hogy Vécsei Henrik másnap mit csinál. V. Éva, nem gondolván semmi rosszra, hiszen az üzleti ellentétek mellett a két férfi között nem szakadt

meg a beszélő viszony, sőt – külsőleg legalábbis – a haverság is megmaradt, magától értetődően válaszolt a kérdésre. E válaszból tudta meg a Horimpex ügyvezető igazgatója, hogy Vécsei Henrik másnap korán reggel elmegy otthonról, vidékre utazik. Másnap reggel aztán megjelent a két fiatal férfi, akikkel végül Vécsei elment – s utána már csak holtan került elő.

A nyomozók számára logikus volt a következtetés, hátha szoros összefüggés van Horváth esti telefonja, majd a kora reggeli jelenet és a gyilkosság között. V. Éva egy pillantást vetett a fehér Lada rendszámablájára is, s másnap a debreceni rendőrség irodájában emlékezett arra, hogy betűjele PK volt. Ez már komoly támpontot jelentett a nyomozásban, főleg ahhoz képest, hogy egy nappal korábban még azt sem tudták, egyáltalán ki az áldozat.

Az igazsághoz tartozik, hogy V. Éva nem akart élettársa kamionos ügyleteiről beszélni, mert úgy érezte, hogy azok nem egészen tiszták, s Vécsei Henrik is hibás valamiben. Zsiday főhadnagyéknak azonban az idő előrehaladtával sikerült mind jobb kontaktusba kerülni a kihallgatott tanúval, aki végül már kérdés nélkül is beszélt mindenről. A kihallgatás átnyúlt az éjszakán, és tizedikén hajnali három órakor fejeződött be. Zsiday főhadnagy intézkedett, hogy V. Évát fogadják a főkapitányság vendégházában, ahová el is kísérték a koronatanút. Ez esetben azonban a vendéglátás nem pusztán a pihenést szolgálta. A nyomozók, ahogy egyre jobban elmélyedtek az ügyben, mindinkább látták, hogy nem akármilyen bűncselekményről van szó, nem akármilyen szereplőkkel. Joggal tarthattak attól, hogy élettársa után esetleg V. Évát is megölhetik, nehogy eljárjon a szája. A vendégházban való elhelyezés tehát elrejtést és védőőrizetet is jelentett. A védőőrizet jelleget hangsúlyozta az a tény is, hogy amíg a nő ebben az épületben tartózkodott, a közelben mindig volt egy-két nyomozó is. Az asszony bizonyára nem is sejtette, hogy ez esetben álmát a szó szoros értelmében vigyázzák.

S most még egyszer hadd tegyek említést az orvosszakértőkről, akik azt is megállapították, hogy a torokra mért hatalmas ütés csak olyan valakitől származhat, aki otthonos a karatében vagy más hasonló önvédelmi harci sportban. Megállapították azt is, hogy a holttestet feltehetően hosszú ideig tartották zárt térben, feltehetően gépkocsiban. E véleményt is alátámasztották a későbbi tények.

(Zsiday főhadnagy: Az orvosszakértői vélemények különösen fontosak voltak a gyanúsítottak későbbi alibiigazolásakor, hiszen a halál beálltának viszonylag pontos meghatározása egyben arra is utalt, hogy a bűncselekmény a fővárostól nem túl messze, és semmi esetre sem Debrecenben vagy közelében történhetett.)

A másik koronatanú, a taxis megtalálása korántsem bizonyult

könnyű feladatnak, azon egyszerű oknál fogva, mivel a gépkocsivezető hobbija az országjárás. Igaz, gyakran mondogatjuk, hogy kicsiny ország vagyunk, ám a debreceni rendőrök a taxis felkutatása közben inkább arra gondoltak, hogy olykor még túl nagy is e hon. Mert miközben taxisunk gondtalanul barangolt a hazában, s hol itt kempingezett, hol ott, a nyomozók már-már arra az álláspontra jutottak, hogy előbb találják meg a tettest, mint az egyik koronatanút. Na, azért az igazi zsarú soha nem adja fel a harcot, és a sok fáradozás végül is meghozza gyümölcsét. Így volt ez most is. Előkerült a gépkocsivezető [kinek nevét érthető okokból nem írjuk ki], s megtette ő is tanúvallomását.

Nagyon jól emlékezett arra, hogy amikor utasa, azaz Vécsei Henrik beszállt az autóba, odalépett két fiatalember, s magukat rendőrnek mondva, felszólították az utast, hogy menjen velük. Mutattak igazolványokat is.

(A taxis: Láttam, hogy utasom kicsit ideges lesz, meg igazat szólva én is az lettem, hiszen azok egy jónak látszó fuvart loptak el tőlem. Ezért aztán meg is kértem őket, hogy nekem is mutassák meg igazolványaikat, ennek ők készségesen eleget is tettek. Hát abba tényleg az volt írva, hogy rendőrség, meg ott volt a nevük is, de ne haragudjanak, arra már nem emlékszem. Őket is inkább csak nyaktól lefelé láttam, hiszen a kocsi mellett álltak. Na de a kocsit, azt jól megnéztem, tudják, ez nálam összefügg a szakmával. Hát egy ilyen fehér, régi ezerötös volt, ha jól láttam nem széria-, hanem valamilyen sportkormány volt rajta. Tudják, olyasmi, amit előszeretettel használnak a huszonéves srácok, hogy imponáljanak a csajoknak. Látják, a rendszámra nem emlékszem pontosan, de azt tudom, hogy nem állami, hanem maszek rendszám volt. Mondtam is magamban, hogy ezek biztos ilyen nagyon titkos zsaruk, álcázzák magukat. Ha már a rendszámnál tartunk, elmondom, hogy csak elől volt tábla, a hátsó hiányzott, amit én megint csak a titkosságnak tulajdonítottam. Úgy rémlett, mintha a hátsó ülés és az ablak közötti térben egy próbarendszám is lett volna, de erre nem mernék megesküdni. Na és aztán ahogy azok elindultak, az megint arra vallott, hogy igazi zsaruk. Kilóttek a Ladával, aztán megfordultak a záróvonalon és eltüzeltek. Nem sunyin, lopakodva lépték át a záróvonalat, mint mondjuk azt egy taxis teszi meg, ha a kényszer úgy hozza, hanem határozottan. Látszott, hogy nem tartanak attól, hogy esetleg a rendőr lemeszeli őket. Bizony mondom, kérem, igazi zsaruk voltak ezek, nem álrendőrök.)

A taxis feltételezését V. Éva is alátámasztotta, aki az ablakból látta is nagyjából az igazolványokat, s amikor a nyomozók megmutatták neki a sajátjukat, azonnal rávágta, hogy igen, azok is ilyenek voltak.

(Kocsis József főhadnagy: V. Éva azt is elmondta, hogy ez a Henrik egy dörzsölt vagány, s ha nem rendőrökről van szó – akik különben teljesen a szabályzat előírásainak megfelelően intézkedtek –, akkor élettársát semmilyen trükkel nem tudták volna beültetni egy másik autóba. Láttá azonban, hogy élettársa az igazolványok láttán ideges lesz, mert dörzsölgetni kezdte a haját. Ilyet csak akkor tett, ha felment nála a pumpa, vagy ha nagyon tartott valamitől.)

Sajátosan teltek Hamza alezredes betegállományos napjai is. Napjában ötször-hatszor látogatták meg a főnököt a nyomozásban részt vevők, s tájékoztatták minden fordulatról. És úgy látszik, ez az aktivitás volt az ellenszere az alezredes vírusos fertőzésének, mert tizenegyedikétől már nem a betegágyból, hanem a munkahelyéről irányította a debrecenieket.

Augusztus tizenharmadikára tehát már tudták, ki az áldozat, mit csinált élete utolsó napjaiban, óráiban, s milyen körben kell keresni azokat, akiknek közük lehet a súlyos bűncselekményhez. Hamza alezredes ekkor telefaxon keresztül tájékoztatta dr. Dobos János ezredest a nyomozás addigi eredményeiről. Most ebből idézünk:

„...Vécsei augusztus hetedikéi útjáról csak egy, az ügyben teljesen vértlen üzlettárs, egy kisszövetkezeti vezető, V. Éva és Horváth Mihály tudott... Hódmezővásárhelyre augusztus hetedikén ment volna Vécsei üzlettársával, de hozzá már nem érkezett meg... V. Éva elmondása alapján Horváth Mihály több órával az elindulás után távbeszélőn még egyszer érdeklődött arról, hogy látta-e azt a két személyt, aki Vécseit elszállította. V. Éva erre azt válaszolta, hogy nem, neki ezt a taxi gépkocsivezetője mondta el. Nem tudni, hogy a nő ösztönszerűen vagy tudatosan tagadta le a tényeket. Mindenesetre a lehető legjobb választ adta, amivel talán saját életét is megmentette.

A fentiek alapján mind a taxi gépkocsivezetője, mind V. Éva életét veszélyeztetettnek látjuk...

Az ügyben a fentieken túl az alábbi intézkedéseket tettük:

1. Felkértük a BRFK IV. Kerületi Rendőrkapitányság bűnügyi osztályának vezetőjét a koronatanúk elsődleges kihallgatására.

2. Lefoglaltuk Vécsei Henrik lakásán lévő feljegyzéseit.

3. Felkértük Pest megye és a főváros valamennyi kapitányság-vezetőjét arra, hogy állapítsák meg azt, van-e eljárás Vécsei ellen, és ha igen, milyen ügyben és milyen szám alatt. Augusztus hetedikén adott-e utasítást valaki Vécsei Henrik előállítására, elővezetésére vagy beidézésére. A hatóság területén ment-e vagy küldtek-e valakit Vécsei lakására bármilyen okból. Állományukból van-e valakinek fehér ezerötszázás, PK betűjellel kezdődő rendszámú Ladája.

4. Valamennyi rendőr-főkapitányság igazgatásrendészeti osztályvezetőjét felkértük arra, hogy állapítsák meg, kinek, mikor, milyen próbarendszámot adtak ki.

5. A próbarendszámok kigyűjtését és az azzal kapcsolatos okmányok vezetését, valamint a kérdéses időpontra történő ellenőrzését hatóságom területén elrendeltem.

6. Ugyancsak hatóságom területén elrendeltem az elhagyott és gazdátlanul talált gépkocsik szemléjének különösen körültekintő módon való elvégzését.

Jelentem továbbá, hogy a nyomozás sikere érdekében az ismeretlen férjiholttest beazonosítását idáig nem hoztuk nyilvánosságra, V. Évát is felkértük arra, hogy ezt senkivel ne közölje.

Összességében megállapítható, hogy a nyomozás eddigi adatai alapján a bűncselekmény elkövetését anyagi okok motiválták, amelyek minden valószínűség szerint a müncheni kamionügylethez, esetleg konkrétan a hatvanezer márka megszerzéséhez kötődnek. Az elkövetés hátterében pedig Horváth Mihály és társai állnak [ezek többszörösen büntetett előéletű személyek, priuszuk mellékelve]. Ehhez a társasághoz a nyomozás sikere érdekében nem nyúltunk.

Jelentem, hogy a fentiek alapján – miután a további nyomozati cselekmények fogantatására a nagy távolság miatt a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányságnak lehetősége ebben az ügyben nincs – javasoljuk, hogy a további nyomozást a Budapesti Rendőr-főkapitányság bűnüldözési osztálya folytassa le olyan módon, hogy a területünket érintő nyomozati cselekmények lefolytatását az ügy fontosságára való tekintettel soron kívül mi teljesítjük. Javasoljuk az ügyben érintett szervek részvételével soron kívüli megbeszélés összehívását. Debrecen, 1990. augusztus tizenharmadika, Hamza József alezredes, bűnüldözési osztályvezető.”

(Zsiday főhadnagy: Mondtam Kocsis Jóskának, hogy van rá egy láda Radeberger söröm, hogy Horváthék a balhésok. Mivel ő is osztotta nézetemet, nem fogadtunk. Kár, mert ebben a melegben most milyen jól jönne a hideg Radeberger.)

Dr. Dobos János ezredes egyetértett a javaslattal, s gyorsan döntött: a munkaértekezletet már másnapra összehívta. Itt dőlt el aztán, hogy a nyomozás folytatását a budapestiek veszik át a hajdúságiaktól.

Hazánk szép fővárosa, Budapest nevezetes szép hegyeiről, a Dunáról és hídjairól, a Margitszigetről és az Országházról, a Várról és Angyalföldről, a Városligetről és a milleniumi emlékműről, valamint egyes, magukat nyíltan pöttös májúnak valló zsaruk szerint a tömérdek bűncselekményről. Ezeken belül is a mind több betörésről és gyilkosságról.

Igaz, ez az utóbbi megállapítás egyetlen idegenforgalmi kiadványban sem szerepel, de e pöttös májú nyomozók szerint eljuthatunk még oda, amikor arra fogják majd figyelmeztetni a turistát, hogy úti céljául Budapest helyett válassza a csendes Chicagót, mert ott sokkal szilárdabb a közbiztonság.

Nem mondhatni, hogy amikor a budapesti bűnügyi főnököt, dr. Bodrácska János alezredest megbízták a nyomozás további irányításával, repdesett volna hivatali szobájában az örömtől. Leginkább azért nem, mert az idő tájt annyi ismeretlen tetteses gyilkosságban nyomozott a budapesti főkapitányság, hogy egyetlen olyan életvédelmis sem akadt, akinek épp ne lett volna valamilyen ügyben feladata. Egy alkalmi csapatot kellett tehát az alezredesnek és helyettesének, Illés Gyula őrnagynak összeverbuválnia, mégpedig azonnal. Így aztán a „hagyományos” módszert választották: végigjárták a folyosókon a szobákat, benyitottak mindenhová, s ahol láttak valakit, megkérdezték tőle, hogy van-e valamilyen komoly ügye. Miután mindenki a valóságnak megfelelően igennel válaszolt, legfeljebb hozzátette, hogy nem egy, hanem tucatnyi, Bodrácskáék újra végigkérdezték őket, hogy van-e valakinek szuperkomoly ügye. A válaszok ezúttal is megfeleltek a valóságnak: mindenkinek volt. Azonban amikor meghallották, hogy a Vécsei-ügy miatt érdeklődik a főnökük, azonnal akadtak jelentkezők.

Nem volt más választás, összeállították hát a csapatot egyéni megérzésük alapján. Volt abban betörési szakember, gazdaságvédelmis, aztán olyan is akadt, aki már a bűnügyi munka valamennyi részterületén dolgozott. A csapat többsége még innen a

harmincon vagy nem sokkal azon túl, de az alezredesnek már az első pillanatokban tetszett az a lelkesedés, amit megbízásukkor mutattak. A bűnüldözési osztályvezető maximálisan megbízott bennük, nem úgy, mint például ugyanott egy alosztályvezető, aki többek előtt kijelentette – részben saját beosztottjairól –, hogy ezek még betörőt sem tudnak fogni, nemhogy gyilkost. Szóval még a rendőrségen belül sem mindenki szurkolt a csapatnak, de hát miért lenne más a rendőrség, mint akármelyik vállalat, szövetkezet, hivatal? A fúrás, az intrika a rendőrök között is szedi áldozatait.

Szerencsére ezekben a fiatalokban erős volt a bizonyítási vágy. Az egész nyomozásban tulajdonképpen csak két istenigazából dörzsölt, rutinos zsarú vett részt, a két irányító: dr. Bodrácska és Illés. Ők aztán együtt rohanguáltak a fiatalokkal a főváros egyik végéből a másikba; szóval – legalábbis ami a „rabszolgamunkában” való részvételt illeti – cseppet sem lehetett megkülönböztetni a főnököt és a beosztottat. És bizonyos, hogy a fiatalokra ez kifejezetten doppingoló hatású volt.

(Egyik fiatal nyomozó, akinek nevét csak azért nem írjuk le, mert nem szeretné, ha főnökei azt hinnék róla, hogy hízeleg: Irtó klassz volt látni, hogy a két főnök nemcsak irányít, hanem ugyanúgy robizik, mint mi. Hozzánk hasonlóan ezekben a napokban ők is csak gatyát váltani jártak haza. Aztán másnap bármikor is kezdtünk, ők legalább fél órával megelőztek bennünket. Ha a rendőrségen minden főnök ilyen lenne, talán nem szerelnének le annyian. Mert az emberek nem csupán a kevés pénz miatt válnak meg a cégtől, hanem az olyan főnökök miatt is, akik tők sötétek a melóhoz, de valahol benyalták magukat és megfutott nekik. Na, ezek a főnökök – még mindig van belőlük jó pár – amilyen intenzíven nyalnak fölfelé, olyan aktivitással tapossák az alattuk állókat a betonba. Nagy részük van abban, hogy a rendőrség ilyen siralmas helyzetbe került, de én remélem, hogy egyre több lesz az olyan góré, mint amilyenek ebben a nyomozásban voltak. Beleértve még a hajdani kék fényes Dobost is. Mert ő ugyan ezredes, de nem játssza meg magát. Tulajdonképpen haver, s a melóban mindig számíthat rá az ember. És pontosan ezért van tekintélye, na meg azért is, mert a szakma a kisujjában van. A nagyképu főnökökről meg lesír, hogy fingjuk nincs az egészhez.)

A debreceniek eredményeinek birtokában dr. Bodrácska alezredes elsősorban a Horimpex Kft.-ről, azon belül is különösen Horváth Mihályról gyűjtetett információkat. E stádiumában a nyomozás már szupertitkosan folyt, hiszen a belügyminiszter teljes hírzárlatot rendelt el. Ez azt jelenti, hogy nem csupán a sajtónak nem lehetett tájékoztatást adni, de például egyik nyomozó sem beszélhetett az ügyről még a vele egy szobában dol-

gozó, akár egy évtizede ismert társának sem, ha az nem volt benne a speciális csapatban. Ez a titokzatosság elsősorban a politikai titkosszolgálatokra jellemző, ám ebben az esetben nagyon is indokolt volt. A titoktartásra jellemző, hogy a vezetők közül is csak azok kaptak tájékoztatást, akik tudtak az ügyről [még a belügyi államtitkárok és rendőrfőkapitányok, a budapesti és a megyei főkapitány-helyettesek is csak a sajtótájékoztatót követően a lapokból, a rádióból és a televízióból értesültek a történetekről].

Horváth Mihállyal kapcsolatban rövid időn belül ugyancsak érdekes információkat tudtak meg a bűnüldözők: többek között azt, hogy kapcsolatban áll egy kung-fu-mesterrel, aki gyermekeknek tart tanfolyamokat. Horváth is ide íratta be fiát, majd valamivel később úgy döntött, hogy jól megfizeti a mestert, és ennek fejében az külön is foglalkozik az ő gyermekeivel. Ez az egyezés létre is jött, s a mester anyagi helyzete rövid időn belül szemlátomást nagymértékben javult.

Ugye emlékszik még a kedves olvasó a debreceni orvosszakértői vélemény ama részére, mely szerint az áldozat gégeporca egy hatalmas erejű ütés következtében tört szilánkokra, s Burizs professzor egyértelműen hangot adott véleményének, miszerint ez az ütés csakis egy karatében vagy hasonló sportágban járatos személytől származhatott? Hát ez a személy most itt volt, így érthető, ha az ő életéről, múltjáról az átlagosnál részletesebb és alaposabb információkat gyűjtöttek be a nyomozók.

A kung-fu-mesterről kiderült, hogy nem lehet köze a gyilkossághoz, példás az életmódja, büntetlen az előélete, s mindenekelőtt kifogástalan az alibije. A mester ugyanis a bűncselekmény napján [s napokkal előtte, valamint utána] folyamatosan a Szekszárdhoz közeli Sötétvölgyben tartózkodott, ahol gyermekeknek szervezett edzőtábort vezetett. Alibijét a táborban tartózkodó felnőttek és gyerekek percről percre igazolták.

Hanem azért a mesterről való információgyűjtés, a vele történt beszélgetések mégsem voltak haszontalanok. A tréner elmondta, hogy egyik jó barátja, Csáki István rendőr őrmester, a terrorista-elhárító különítmény tagja is segédkezett neki a táborban. Hozzátette még, hogy Csáki, látva az ő életszínvonalának rohamos emelkedését, kikérdezte, mi is e jólét titka. Ő nem hallgatta el, hogy jövedelemgyarapodásának kulcsa Horváth Mihály úr kezében van, aki busásan megtéríti a fiával való külön foglalkozást. Az anyagilag ugyancsak rossz körülmények között élő Csáki megkérte őt, hogy ha esetleg neki is tudna valami hasonló lehetőséget, szóljon. Egyébként pedig nagyon szívesen megismerkedne a dúsgazdag Horváth úrral. A mester megígérte, hogy amint erre alkalom nyílik, megteremti a lehetőséget a találkozásra. A többi már Csákin múlik.

Ez a randevú aztán a sötétvölgyi edzőtáborban jött létre, augusztus harmadikán. Az őrmestert kung-fu-oktató barátja hívta a táborba, részben azért, hogy segítsen neki a gyerekek képzésében, részben, hogy ily módon egy kis mellékjövedelemhez juttassa. [Itt jegyzem meg, hogy maga Csáki István is kiváló kung-fus volt, e sportágban az ország legjobbjai közé tartozott, s nem csupán versenyzőként, hanem oktatóként is ismert volt a neve.]

A szálak egyre érdekesebben fonódtak tehát, hiszen Vécseit két, rendőrigazolványt felmutató fiatal férfi hurcolta el. Lehetséges, hogy az egyikük az a Csáki István őrmester, aki augusztus harmadikán a táborban találkozott az ügyben enyhén szólva is szerfözlött gyanús Horváth Mihállyal, akivel nem csupán találkozott, hanem egy fertályóránnyira félre is vonult beszélgetni?

Igen, a nyomozók ezt nagyon is lehetségesnek tartották, Horváthon kívül tehát Csáki is reflektorfénybe került. Már ott, a táborban való kérdezősködés alkalmával megtudták a bűnüldözők, hogy Csáki István augusztus hatodikán, anélkül, hogy bárkinek is szólt volna, kocsijával nyomtalanul eltűnt, s oda csak napok múltán tért vissza.

Ekkor kezdődött meg a nyomozásnak az a szakasza, amilyen még soha, legalábbis ilyen súlyú bűnügyben még soha nem fordult elő a magyar kriminalisztika történetében. Mert mostantól rendőrök nyomoztak rendőrök után! Még hozzá nem is akármilyen rendőrök után, hiszen a kommandósok a rendőrség egyik legelitebb egységének számítanak. A kívülállók, de még a kollégák szemében is ők azok a szuperfickók, akik a szó szoros értelmében halálmegvető bátorsággal veszik fel a harcot a terroristákkal, akiknek akció idején eszébe sem jut, hogy a következő pillanatban akár meg is halhatnak.

Tegyük hozzá mindjárt: joggal tartják ilyennek a kommandósokat, valóban bátor, kiváló fizikumú, a nemes cél érdekében akár meghalni is kész emberek ők. De mint minden más szakmában, itt is lehetnek olyanok, akik kivételek a szabály alól. Mert ahogy van felületes vagy kizárólag a hálapénzre hajtó orvos, hazudozó újságíró, ripacskodó színész, lumpen szakmunkás, beszélni sem tudó szpiker, csaló pincér és boltos, erkölcstelen életet élő pedagógus, korrump politikus, hát ugyanúgy előfordulhat jellemtelen kommandós is.

Mik derültek ki Csáki Istvánról? Többek között az, hogy a V. Évától kapott személyleírás nagyra ráillik. Aztán az is, hogy van egy fehér ezerötszázas Ladája, s a gépkocsi rendszáma PK 64-64. Csáki mit sem sejtett még, amikor a nyomozók szétnéztek egy kicsit a rendőri ezred épülettömbjéhez tartozó parkolóban, és alaposan megvizsgálták a PK 64-64-es rendszámú fehér Ladát. Mit tesz isten, annak is sportkormányja volt. Olyan, ami-

lyenről a taxis említést tett. Hát, ez aztán már az alaposnál is alaposabb gyanú volt, de ahogy mondani szokták, ebben az ügyben a nyomozók abszolút tutira akartak menni. Azaz nem elégedtek meg a százszázalékos bizonyítással, nekik ezerszeresre volt szükségük. S ez nem késett sokáig, hiszen kiderítették, hogy Csáki testi-lelki jó barátja a csaknem két méter magas, izmuktól duzzadó Szabó János törzsőrmester, aki szintén járatos a kung-fuban, s akire szintén ráillett a koronatanútól kapott másik szeméyleírás.

Mindeközben nem feledkeztek meg természetesen Horváth úrról sem. Így például kiderítették, hogy a huszadik század végi magyar nábob csaknem fél tucat kft. irányítását tartja kezében oly módon, hogy papíron ezek valamelyik rokona irányítása alatt állnak, de az igazi főnök természetesen ő volt. És ha valaki azt gondolja, hogy dúsgazdag emberek kizárólag a Rózsadombon, a Szabadság-hegyen vagy a Gellért-hegyen élnek, hát téved: Horváth Mihály úr például Káposztásmegyeren lakott, egy négyemeletes ház földszinti lakásában – igaz, nem akármilyen lakásban. [Erről a lakásról meg egyéb, vagyoni helyzetével összefüggő témákról ejtsünk szót majd később – érdemes lesz!]

A nyomozók számára mindenesetre meglepő volt, hogy a gazdasági bűncselekmények miatt már több esetben is szereplő Horváth úr milyen simán jutott hazai és külföldi bankkölcsonkhöz.

(Egy magát megnevezni nem kívánó nyomozó: Ez a Horváth egy igazi magyar maffiózó. Pénze annyi van, hogy szerintem maga sem tudja a pontos összeget még milliós eltéréssel sem behatárolni. Kapcsolatai között pedig igazán érdekes figurákat találni. Hogy mást ne mondjak, van közöttük vezető beosztású politikus, még államtitkári szintű is, rendőrtiszt – nem is akármilyen rendfokozatú és beosztású –, tekintélyes jogász, orvos, művész, gazdasági vezető, hadd ne soroljam tovább. Ez az ürge megszokta, hogy azt vesz meg, amit és akit akar. Nem lennék meglepődve, ha egy-két, a közelmúltig igen magas beosztást betöltő személyiségről nemcsak az derülne ki, hogy a közpénzből szajrézva élt olyan színvonalon, mint az olajsejkek, hanem az is, hogy Horváth úr haveri körébe tartozik. Persze azt hiszem, nemcsak a múltbeli, hanem a mai vezetők között is akad olyan, akit az efféle horváthok meg tudnak vásárolni, mert az ilyen ügyletekben nem csupán a pénz játszik szerepet, hanem a jellem is.)

Horváth úr és a két rendőr eközben tették a dolgukat. Nem is sejtették, hogy a nyakuk körül szorul a hurok. Horváth Mihály nem vette észre azokat az embereket, akik gyalog vagy gépkocsin árnyékként követték, akik éjjel-nappal figyelték lakását és irodáját. Mit sem sejtett arról, hogy bent a főkapitányságon már

megnyitották azt a dossziét, amelynek borítóján az ő neve szerepelt. E dosszié első lapjai azok a jelentések voltak, amit a figyelők, vagy ha jobban tetszik, a „kukkosok” készítettek Horváth mozgásáról. A figyelőknek parancsba adták, hogy a lehető legelővigyázatosabban végezzék munkájukat, mert ha Horváth idő előtt észreveszi őket, akkor egerutat nyerhetnek egy nagyon súlyos bűncselekmény gyanúsítottjai.

Arról természetesen – pontosan a hírzárlat miatt – a figyelőknek sem volt fogalmuk, hogy milyen ügyről is van szó, s kik a gyanúsítottak, mármint Horváthon kívül. Parancsba kapták azt is, hogy amennyiben Horváth Mihály hirtelen nekiindulna az országhatárnak, a határátkelőhelyen tartóztassák fel, és állítsák elő a legelső rendőrkapitányságra, ahol aztán majd – természetesen a budapestiekkel történt kapcsolatfelvételt követően – megteszik a további szükséges intézkedéseket. Ja, és még egy apróság: közölték a figyelőkkel azt is, hogy páciensüknél esetleg fegyver is lehet, így ne essenek pánikba, ha netán lövöldözni kezd, hanem tegyék ártalmatlanná. Ezzel persze inkább csak elvi lehetőségként számoltak az illetékesek, de hát egy ilyen ügyben, ahol már megöltek egy embert, ráadásul rendőrök, soha nem tudni, mi adódhat...

A figyelők tehát tudomásul vették a közölteket, s tették dolgukat. Még hozzá pánikba esés nélkül, viszont kiválóan. Mert Horváth mozgásával kapcsolatban legfeljebb arról nem tudtak említést tenni, hogy mikor ment WC-re, és meddig tartózkodott ott – már amennyiben az a WC nem nyilvános volt. Amúgy viszont azt is tudták róla, hogy melyik szemével hunyorog, ha valamilyen üzleti manőverre – az ő esetében tehát legtöbbször valamilyen sötét ügyre, magyarán stiklire – készül. És Horváth úr szinte folyamatosan hunyorgott...

Augusztus huszonkettedikére már bizonyossá vált, hogy Csáki István és Szabó János az a két ember, akik elhurcolták Vécsei Henriket, s akik utoljára életben látták. A nyomozók persze azt is sejtették, hogy minden bizonnyal ők a gyilkosok, de hát más a sejtés, és megint más a bizonyosság. Még akkor is, ha később kiderül, hogy a két dolog gyakran annyira hasonlít egymásra, akárcsak két tojás.

Mondhatnánk most azt, hogy na, akkor a nyomozók augusztus huszonkettedikére már túljutottak a legnehezebb szakaszon, hiszen voltak már gyanúsítottjaik, volt már egy csomó adatuk, szakértői véleményük, tanúvallomásuk, következett a munka talán legrutinszerűbb része, az őrizetbe vétel.

Zsarunyelven szólva a „kapdova”. Na azért senki ne gondolja, hogy ez olyan könnyű, még akkor sem, ha – mint Horváth esetében – a leendő őrizettest folyamatosan figyelik. Mert az azért a figyelőknél is megesik, hogy rövidebb-hosszabb időre szem elől

tévesztik a nagy Őt, ilyenkor aztán rumli van, mennek a telefonok jobbra-balra, a mulasztást elkövetők pedig fejben már módosítják a család pénzügyi terveit, ugyanis tudják, hogy bizonyos fizetésemeléseknél, juttatásoknál, jutalmazásoknál ők egy ideig nem jönnek szóba.

Szóval, az őrizetbe vétel még egy szürke kis bűnöző esetében sem piskóta, de hát itt két rendőrrel, még hozzá kommandósról volt szó. Olyan emberekről, akik, ha a helyzet úgy hozza, akár pusztá kézzel is képesek pillanatokon belül leszámolni akár féltucatnyi átlagemberrel is. Hát az ilyenekhez csak úgy odamenni, hogy uram, bocsásson már meg egy pillanatra, de mi vagyunk a zsarúság, s ha van egy kis szabadideje, kérjük, engedje már magát őrizetbe venni a törvény nevében – szóval ez nem biztosan a megfelelő módszer. Ez a „törvény nevében” különben nagyon hatásos, ha törvénytisztelő polgárnak szól, de a törvénytisztelő általában vagy fütyülnek rá, vagy megvadulnak ettől. És hát most már ez a két rendőr is törvénytisztelőnek minősült, így a nyomozók joggal tartottak attól: mi lesz, ha netán ezek bevadulnak.

Dr. Bodrácska alezredes összeült hát beosztottjaival egyeztetni, mi lenne a legcélszerűbb módja az őrizetbe vételnek. Abban teljes mértékben egyetértettek, hogy valami hihető hantát – hivatalos szakmai nyelven legendát – kell bedobni, olyat, hogy a két kommandós csak akkor ocsúdjon fel, amikor már zárt helyen vannak, de legalábbis bilincsben.

Több javaslat is elhangzott, aztán a mellett a variáció mellett döntöttek, hogy a két kommandóssal elhitetik: valamilyen nagyon különleges feladat végrehajtása érdekében van rájuk szükség. A tervbe természetesen – legalábbis a megfelelő mértékig – be kellett avatni a rendőri ezred parancsnokát is, hiszen egy kommandós szemében csak az hihető el, amit a parancsnoka mond, vagy legalábbis alátámaszt. Dr. Bodrácska még e napon tárgyalt az ezred parancsnokával, Vörösmarti Mihály ezredessel a „különleges feladatról”, s arról, hogy ennek végrehajtására Csáki István őrmestert és Szabó János törzsőrmestert kéri fel.

Mivel a „különleges feladatról” tudott az országos főkapitány és általános helyettese is, az ezredes intézkedett arról, hogy másnap, azaz huszonharmadikán a két antiterrorista rendőr mindenben álljon a főkapitánysági nyomozó kollégák rendelkezésére. Az ügy titkosságára jellemző, hogy ennél sokkal többet maga az ezredes sem tudott, pedig az ő megbízhatóságában egy pillanattal sem kételkedett egyetlen főnöke, munkatársa sem.

Augusztus huszonkettődről dr. Bodrácska János és munkatársai korán, azaz éjfél körül már haza is tértek, hogy aztán másnap, magukat jól kialudva, úgy reggel hat felé újra összegyűljenek „állandó lakhelyükön”, a főkapitánysági irodában.

Úgy várták ezt a bizonyos napot, mint ahogy Eisenhower tábornok, a szövetséges erők főparancsnoka várta 1944 júniusában a normandiai partraszállást, azaz a D napot. Eisenhowerhez hasonlóan még ők sem tudták, hogy sikerül-e megkapaszkodniuk a parton, azaz bonyodalom nélkül végre tudják-e majd hajtani a két kemény fickó őrizetbe vételét.

Elérkezett hát a huszonharmadika. Reggel hat óra. Dr. Bodrácska szobájában vibrált a feszültség. Ekkor döntötték el, hogy kik veszik majd őrizetbe a két gyanúsított kommandóست. Ennél a pillanatnál mindenki ott akart lenni, ami persze nem volt lehetséges, már csak azon egyszerű ok miatt sem, hogy Csákiért és Szabóért nem nyolc személynek is kényelmes Lincoln Continental-lal, hanem az ötnek is szűkös Ladával mentek ki.

Nem sokkal az őrizetbe vételt követően elbeszélgettem azokkal a nyomozókkal, akikre ez a cseppet sem veszélytelen feladat hárult. A magnetofonra rögzített beszélgetésben részt vett Forró György százados, Pápai Tibor hadnagy [hajdani első osztályú cselgáncsozó] és Csics Péter alhadnagy. És most következzen néhány részlet, csaknem szó szerint abból a disputából, ami a szerző és a nyomozók között lezajlott néhány órával a sikeres „hadművelet” végrehajtása után:

– Kimentünk, a Kovács Béla, a Forró Gyuri, a Tibi meg én, hogy behozunk egy olyan palit, aki párosával eszi az embereket. De hát úgy akartuk mi ott ellopni, hogy ne legyen hiszti. Kimentünk, jelentkeztünk a Vörösmarti ezredes úrnál, de ugye, mi végül is semmi részletet nem mondhattunk neki. Meghagyták, hogy mindenre azt feleljük: tessék érdeklődni a Bodrácska alezredes úrnál. De nem volt különösebb érdeklődés. A Tibi meg a Béla bent maradtak az autóban, mert a Csáki kint volt a repülőtéren szolgálatban. Azért loptuk el a szolgálati idejében, hogy legyen időnk vele egerészni, mert amíg szolgálatban van, biztos, hogy nem keresi senki.

Vörösmarti ezredes utasítására a kommandósok egyik kiképzője kiment Csákiért a repülőtérrre, behozta onnan és mondta neki, hogy egy speciális feladatot kap, amelyet fegyvertelenül kell végrehajtania. Elvették tőle a stukkerját, mert ugye ehhez az nem kell.

Nagyon nyugodt gyerek volt. Én azt hittem, hogy keménykedni fog, de tulajdonképpen nem is volt meglepődve ez a srác. Mi is

mondtuk neki, hogy ez egy teljesen különleges feladat és most azonnal velünk kell jönnie. Kikanyarodtunk vele az ezred udvaráról. Hátul ült a Béla és a Tibi között. Elölről jól megbilincsel-tük. Kicsit furcsán nézett. Mi azt mondtuk neki, éppen azért, hogy ne legyen ott harc, meg lövöldözés, meg most neki amolyan túszerű szerepet kell majd eljátszania, megbilincselve. Hát, mi már ettünk embert, de ilyet azért nem. Azért végül is négyen csak bevittük volna valahogy, ha keménykedik, de szerencsére nem kellett kipróbálnunk. Ő csak ült ott hátul a Béla meg a Tibi között bilincsből, csöndben. Bevittük... (Csics Péter alhadnagy)

- És Szabónál mi történt?

- Az ő behozatala hasonlóképp játszódott le, mert ez volt a forgatókönyv. Végül is miért kellett volna nekünk birkóznunk egy kommandóssal, bár többségünk már tülesett néhány ilyen birkózáson. És nem is piskóta emberekkel. Volt olyan, akiről tudtuk előtte, hogy már három rendőrt is megevett. Ilyen jellegű gond tehát nem volt, de hát ezek mégiscsak kiképzett emberek voltak, ezért kellett az előkészítés.

A Szabónak este hatra kellett volna bemennie, erre kitaláltuk azt, hogy mivel rendkívüli feladat végrehajtására ennek az egységnek a tagjait pihenőidőben is be lehet vonultatni, hát ezt kell mondani. Ezen a címen értesítették ki, azzal, hogy jelentkezzen az ügyeleten. A jó kis Szabó bejött, leült az ezred bejáratánál az ügyelettel szemben egy székre és ott várt minket, várta a feladatot. Amikor mi odaértünk, ő mosolyogva ott ült. Akkor én odarohantam hozzá és megkérdeztem, hogy te vagy-e a Szabó. Azt mondta, igen. Jó, mondtam erre, akkor gyere gyorsan, mert nincs sok időnk, ülj be a kocsiba, aztán robogunk ezerrel. Ő meg beült mosolyogva, tudtuk, hogy nincs nála semmi fegyver, beült középre ugyanúgy, mint korábban Csáki. Ugyanabba a kocsiba. Utána ugyanaz volt a forgatókönyv, hogy feladat lesz, a bilincse-lés meg a feladat része. Ezt követően ő is ugyanolyan nyugodtan viselkedett, mint a Csáki. (Pápai Tibor hadnagy)

- Nem fűztünk mi ehhez kommentárt. Már tudta mind a kettő előre, hogy speciális feladatra lesznek kikérve, ahol egyrészt a speciális kiképzésükre, másrészt a kung-fu tudásukra lesz szükség, de nem fegyverrel. Ezt azért lehetett eladni, mert ez náluk nem ritka dolog, s őket szokták kikérni ilyen feladatokra. És ők ennek örülnek, jobb szeretik az ilyesmit, mint géppisztollyal mászkálni a repülőtéren. (Csics Péter alhadnagy)

- Szabóról azért még annyit tudni kell, hogy a kommandóssok között sem hétköznapi termet. 195 centi magas, 110 kilós és színizom, szóval nem a matyók szótték. (Pápai Tibor hadnagy)

A két kommandós tehát már bent volt a főkapitányságon, egy-egy irodában. Tulajdonképpen csak néhány percig próbáltak valamilyen alibivel kibújni, aztán rájöttek, hogy a zsaruk már

mindent tudnak róluk. Így például tudják azt, hogy a gyilkosság idején Csáki nem tartózkodott a sötétvölgyi edzőtáborban, amire hivatkozott, s felsoroltak néhány edzőt, akik bizonyították a nyomozók igazát. Csáki néhány percig komoran maga elé nézve hallgatott, aztán kibuggyant belőle:

– Hát jó, megdőltem. Tudtam én ezt már akkor, amikor behoztak.

Talán soha nem fog kiderülni, hogy tényleg tudta, vagy csak ott, a kihallgatósobában mondta kínjában, de hát ez nem is érdekes. A lényeg az, hogy bent volt. Amikor a speciális nyomozócsoport egyetlen hölgy tagja, Eppel Judit százados belépett a szobába, a rendfokozat hallatán Csáki önkéntelenül fel akart pattanni helyéről, ahogyan azt a szolgálati szabályzat az alacsonyabb rendfokozatúaknak kötelezően előírja. De hát nem nagyon lehet pattanni akkor, amikor az embernek bilincs van a kezén, meg egy póráz, s a póráz végén egy rendőr.

A századosnő szándékosan nem a gyilkosságról kérdezte először Csákit, hanem arról, hogy van-e családja, hány gyereket nevel. És akkor a kemény kommandós szeme hirtelen gyanúsan fényessé vált.

– Igen, hát... hát van egy tizenhét hónapos kisfiam. Szegény gyerek... a László kórház intenzív osztályán fekszik... Azt hittem, össze tudok szedni annyi pénzt, hogy talán megfizethetek valami kiváló specialistát. Drága Zsoltikám, drága Zsoltikám! – és a kemény fickó kölyökként bóg. A látvány megdöböntő volt. A századosnő elővette a telefonkönyvet, aztán felhívta a László kórház intenzív osztályát és az ügyeletes orvost kérte. Amikor az vonalba került, átnyújtotta a kagylót Csákinak.

– A László kórház intenzív osztályának ügyeletes orvosa van a vonalban, beszéljen vele.

A beszélgetés után Csáki valamelyest megnyugodott. Megtudta, hogy a gyermek állapota ugyan nem javult, de nem is súlyosbodott. Talán ezzel döntötte el, hogy ennek a nőnek elmond mindent, a lehető legrészletesebben. Nem tudta, hogy az egyik szomszédos szobában társa – ha más okok miatt is – ugyanerre a végkövetkeztetésre jutott. Alig két-három percnyi különbséggel kezdték el diktálni beismerő vallomásaikat.

Adatok a gyanúsítottokról.

Csáki István. Született Cegléden, 1962. augusztus tizenegyedikén. Családi állapota nős. Két gyermeke van, az első házasságából az 1983-ban született István, a második házasságából az 1989-ben született Zsolt. Állandó lakása Cegléden, az ideiglenes Budapesten van. Eredeti szakképzettsége: szobafestő-mázoló. Havi jövedelme 1990 júliusában tizenegyezer forint. A gyanúsított családjában az egy főre eső jövedelem nem éri el a négyezer forintot, azaz jóval a létminimum alatt van. Iskolai végzettsége nyolc általános és a hároméves festő-mázoló, ipari tapétázó szakmunkásképző. Rendfokozata őrmester. 1988-ban került a rendőrség állományába, azonnal a rendőri ezredhez. 1979-től aktív sportoló, a kung-fuban megszerezte a fekete öves minősítést. Az OTP-nél negyvenhétezer forintos tartozása van, emellett gyermektartásdíjat is fizet.

Szabó János. Született Balassagyarmaton 1964. augusztus huszadikán. Családi állapota nős. Egy gyermeke van, az 1988-ban született Yvette. Budapesti lakos. Eredeti szakképzettsége autószerelő. Havi jövedelme 1990 júliusában tizenötezer forint. A gyanúsított családjában az egy főre eső jövedelem ötezer forint, azaz nagyjából a létminimum. Iskolai végzettsége nyolc általános és hároméves autószerelő szakmunkásképző. Rendfokozata: törzsőrmester. 1985-ben, két hónapos sorkatonai szolgálat után került a rendőrséghez, ő is a rendőri ezredhez. 1979 óta aktívan sportol, különböző küzdősportokat űz. Az OTP-nél fennálló tartozása száznegyvenezer forint.

Néhány részlet Csáki István gyanúsított augusztus huszonharmadikai kihallgatásának jegyzőkönyvéből:

„...Azzal is elő kívánom segíteni a nyomozást, hogy elmondom, Vécsei Henrik diplomatatáskája, mindazzal együtt, ami benne volt, lakásomon, a Bp. X., Kerepesi út 47. földszint 4. szám alatt van, az éléskamrában, a földön. Ugyancsak az éléskamrában van Vécsei Henrik cipője, azt hiszem, az öve is, meg a pléd, amivel

letakartuk. Beletettük a táskába Vécsei Henrik két darab nyakláncát – az egyikken egy medál van, a másikon egy kereszt –, továbbá egy karkötőjét és a gyűrűjét. Megjegyezni kívánom, hogy a táskában van még egy – valószínűleg arany – lánc, mely a sajátom. Lengyelektől vásároltam és egy kereszt medál van rajta.

Elmondom továbbá, hogy Vécsei Henrik diplomatatáskájából kivettem az iratokat, azok jelenleg munkahelyemen, az ágyamon lévő diplomatatáskában, egy részük pedig az öltözőszekrényemben vannak, a ruhák között, egy fekete mappában.

Elmondom továbbá, hogy a Vécsei Henriknél lévő pénzt, ami harminc- vagy harminckétezer forint volt és kétszáz márka, elfeleztük a társammal. Nekem jutott tizenötezer forint és valahányszáz apró, ami jelenleg is nálam van, valamint a száz márkát eladtam. Annak az ellenértéke is nálam van. A pénz lefoglalása ellen panasszal nem élek.

A kihallgató nyomozó kérdése:

– Nyilatkozzon arra vonatkozóan, hogy mikor ismerte meg Horváth Mihályt, hogyan ismerkedtek meg!

– 1990. július végén vagy augusztus legelején, ezt pontosan nem tudom megmondani, de meg lehet állapítani, a sötétvölgyi edzőtáborban voltam. Oda jött le Horváth Mihály. K. T. mutatott be bennünket egymásnak, ő Horváthnak dolgozik.

K. T. már korábban jelezte, hogy el fog jönni a főnöke [Horváthról van szó], aki jó módú, és szeretne nekem egy olyan munkát adni, hogy egy embert, aki tartozik neki, meg kellene dádázni. Azért hozzám fordult, mert mindenki tudja az iskolában, hogy én vagyok a legjobb oktató.

Horváth Mihály sokat beszélt nekem. Amennyire megértetem, az volt a lényeg, hogy ő adott pénzt egy üzlethez, amiben többen voltak, csak az ő pénze volt benne, senki másé, de ez az üzlet nem sikerült és most nem kapja vissza a pénzét. Azt mondta, hogy alá kell íratnunk Vécsei Henrikkel egy nyilatkozatot, hogy Horváthnak adják ki a pénzt. A papíron nem szerepelt összeg, és Horváth sem mondott összeget. Nekem azt mondta, hogy Vécsei Henriket az üzleti világban ismerik, sokan haragszanak rá.

Horváth megkérdezte tőlem, mennyi ideig leszek edzőtáborban, mikor tudnék elmenni hozzá, mert a dolog sürgős. Azt mondta, hogy alá kell íratni ezt a papírt, és nem árt neki, ha egy kis dádát is kap...

Horváthtal megállapodtam abban, hogy amikor hazajövök az edzőtáborból, felkeresem a lakásán. Címét nem ő, hanem K. T. mondta meg. Felkerestem Horváth Mihályt a lakásán, Káposztáson, a Falemez utca kettőben. A legelső lépcsőházban, a földszinten jobbra levő lakás az övé.

Mondtam Horváthnak, hogy egyedül ezt nem tudom megcsinálni. Azt válaszolta, hogy két embernek négyszázezer forintot fizet. Úgy állapodtam meg Horváthtal, hogy amikor átadom neki az aláírt papírt, kifizeti a pénzt.

- *Hogyan figyelték meg Vécsei Henrik lakását!*

- Az én tulajdonomat képező PK 64-64 forgalmi rendszámú Lada 1500 S típusú, fehér színű személygépkocsival a Dózsa György út sarkára parkoltam le. Azon az oldalon, ahol Vécsei Henrik lakóháza is van, a saroknál, orral a lakás felé. Nekem Horváth Mihály azt mondta, hogy Vécsei Henrik este fél hét körül megy haza, és azután már otthon marad, ezért augusztus hatodikán, hétfőn fél hét körül társammal odamentünk gépkocsival, amit én vezettem. Emlékezetem szerint éjjel tizenegy óra körül felhívtam Horváthot, hogy nézze meg, mi van, mert hol felgyulladt a villany, hol kialudt. Horváth felhívta Vécseiéket. Évával beszélt, aki megmondta neki, hogy Henrik otthon van, alszik. Később újra felhívtam Horváthot, aki ezt el is mondta nekem. Akkor elmentem, a zöldségesnél vettem egy üveg kiwit, majd visszamentem a kocsihoz, mondtam a társamnak, hogy hazamehetünk, otthon van a Henrik.

A kocsim hátsó rendszámtábláját egy fehér papírral letakartam, arra ráírtam, hogy „VIZSGÁRA”. Helyesbíték: a gépkocsi hátsó rendszámtábláját levettem. Határozottan kijelentem, hogy sem a hátsó ablakon, sem máshol próbarendszám nem volt.

Augusztus hetedikén, nagyon korán reggel, emlékezetem szerint fél öt körüli időben mentünk újra oda a gépkocsival. Akkor a kapuhoz jóval közelebb álltunk meg. A gépkocsit ekkor is én vezettem. Vártunk, vártunk, nem tudom hány óra volt, mert soha nem hordok órát. Úgy hat óra lehetett, mikor Jani szólt, hogy ott jön Henrik a taxihoz.

- *Hogyan szólították meg Vécsei Henriket, mit mondtak neki, hogyan ült be a gépkocsiba?*

- Láttam, hogy a férfi beszállt egy taxiba. Mind a ketten odamentünk. Én értem oda előbb, odaléptem a taxihoz, a jobb első ajtóhoz, ahol Henrik ült. Az ajtó még nem volt becsukva. Elővettem és megmutattam a rendőrigazolványomat, abban nem vagyok egészen biztos, hogy Jani akkor már mellém ért-e és ő is megmutatta-e az igazolványát.

Pontosan nem tudom, mit is mondtam, valami olyasmit, hogy „Rendőrség, szálljon ki, legyen szíves!” Ő ki is szállt a gépkocsiból. Azt mondtam neki, hogy felmerült egy kis probléma, amit tisztázni kell, hirtelen mindenfélét összehoztam, valutát emlegettem neki, meg hogy a kamionokkal kapcsolatban szeretnék vele néhány dolgot tisztázni.

Nem tudom pontosan, mit mondtam neki, hogy hová kell

velem jönnie, én nem vagyok azzal tisztában, hogy ilyen esetben mit kell mondani. Ő erre azt mondta, hogy jó, kifizeti a taxit és jön. Jött is, beült a gépkocsi jobb hátsó ülésére, Jani pedig beült mögém, a bal hátsó ülésre.

– *Hová vitték Vécsei Henriket?*

– Az biztos, hogy kifelé indultam a városból, nem befelé. Pontosan nem tudom megmondani, minél előbb ki akartam jutni a városból. Vác felé indultunk el az országúton, azután letértünk egy földútra. Valószínűleg meg tudom mutatni, hogy melyik földútra, ha kivisznek...

Útközben Henrik kérdezte tőlünk, hogy Horváth Misi küldött-e bennünket. Mondtam, hogy igen. Előtte azt kérdezte, hogy miért megyünk erre? Jani mondta neki, hogy egy kollégánkat vesszük fel itt valahol, azért megyünk arra. Közben ő meglátta a saját fényképét a műszerfal fölött, amit a Misitől kaptam. Akkor kérdezte, hogy ő küldött-e, s már nem is hazudtam neki. Mondtam, hogy igen.

A földúton megálltunk, mondtam neki, hogy nézd, Henrik, térjünk a tárgyra, nem akarok semmiféle balhét. Itt van egy papír, ezt alá kell írnod és akkor nem lesz semmi baj. Henrik elolvasta a papírt és említette, hogy mekkora ez az összeg, de nem emlékszem, mit mondott. Mondtam, nekem a Misi azt mondta, hogy ezt a papírt alá kell írnod és te alá fogod írni.

Henrik aláírta a papírt, azt mondta, ő nem foglalkozik ezzel, valami olyasmit mondott, hogy mi is rosszul járunk, hogy a Misinek aláíratjuk ezt a papírt.

Kérdésre elmondom, hogy ezt a papírt három példányban kaptam meg Horváth Misitől. Két példányt Henrik aláírt, egy példányt Jani eltett magának. A két aláírt példányt én eltettem. Utána Henrik kiszállt a kocsiból, és el akart menni.

Közben ugyanis az történt, hogy én egy műanyag zacskóból kivettem egy riasztópisztolyt, melyben akkor egy riasztópatron és egy gázpatron volt, ő azt hitte, hogy igazi. A kezébe adtam és azt mondtam neki, hogy ezzel nemrég bűncselekményt követtek el, és ha ő piszkoskodni fog velünk, ezt felhasználjuk ellene. Azt is mondtam neki, hogy ő nagyon jól tudja, hogy tudok róla egy-két piszkos dolgot.

Ekkor szállt ki a gépkocsiból. Én utánaugrottam, mondtam neki, hogy nem mész sehová. Akkor ő valamilyen irányba mozgott, már nem emlékszem merre, akkor jobb kézzel egy speciális gégeütést mértem rá. Ez egy különleges ütés, tulajdonképpen a kéz ökölben van, a gégét a jobb mutatóujjam első perce érte, akkor a csípőből elindítottam egy belső energiát. Ez adta meg a végső lökést.

Nem tudom, hogy Henrik ekkor merre esett, akkor már a Jani is ott volt, és estében a nuncsakuval ráfogott a nyakára.

Hogy rántotta-e a földre vagy nem, azt nem tudom. Ott feküdt a földön, emlékezetem szerint a jobb oldalán. El kívánom mondani azonban, hogy soha életemben nem volt módom arra, hogy élesben kipróbáljam a kung-fu-technikámat. Csak az edzőteremben, a társamra vigyázva lehetett... Annyira meglepődtem azon, hogy az ütés ilyen eredménnyel járt, hogy nem tudtam megfigyelni a részleteket...

Mikor a földre került, mindketten rajta voltunk és szorítottuk. Nem tudom mennyi idő telhetett el, mikor észrevettem, hogy meghalt. Emlékezetem szerint nem is szóltunk egymáshoz. Talán én mondtam, hogy meghalt.

Ekkor gyorsan kipakoltam a csomagtartóból, amit lehetett, de a szerszámok és egy csomó dolog ott maradt, úgy tettük be Henriket a csomagtartóba, majd letakartam egy pléddel, rádóbáltam a másik plédet is, a dzsekimet is, amit csak tudtunk, melléraktuk a csomagtartóba. Beültünk a kocsiba, nem tudtuk, mi legyen. Aztán egyenesen Misi lakására mentünk.

Jani ott maradt a kocsiban, én felmentem Horváthhoz. Csak annyit mondtam neki, hogy a Henrik meghalt. Azt nem mondtam, hogy ott van a csomagtartóban, de Misi nem is kérdezte, hogy hol van. A papír aláírt két példányát odaadtam Misinek. Kérdezte, hol van a harmadik példány, azt mondtam neki, hogy elégettem. Mondtam Misinek, hogy nagy bajban vagyunk. Ő azt válaszolta, hogy el kell tüntetni a holttestet, de úgy, hogy ne ismerjék fel, vagy ne találják meg. Mondtam neki, hogy nekem Henrik azt mondta, hogy Hajdúszoboszlóra akart menni. Ekkor a Misi azt mondta, hogy akkor vigyük Hajdúszoboszlóra, aztán mi tudjuk, mit csinálunk vele. Azt is mondta, hogy a papírokat majd vigyük hozzá, meg akarja nézni. Ekkor a pénzről nem beszéltünk. El is jöttem Horváthtól.

– *Hol jártak, mit csináltak a nap folyamán?*

– Mivel a gépkocsim nem működött jól, úgy értem, hogy a generátorral probléma volt, elmentünk a lakásomhoz, ott hátul szereltem az autót. Jani hazament, hogy onnan elment-e, nem tudom.

Végigellenőriztem a gépkocsit, először a feszültségszabályozót cseréltem ki, aztán vettem egy használt generátort, azt is beszereltem a kocsiba, gyakorlatilag egész nap azzal kínlódtam.

Amikor Jani visszajött, véleményem szerint délután öt óra, hat óra körül lehetett. A gépkocsival már elkészültem, tisztálkodtam, a csomagtartóba bekészítettem egy ötliteres kannába benzint, meg egy üres, nagy műanyag kannába is engedtünk a kocsiból benzint.

– *Hová vitték ezután Vécsei Henrik holttestét, mit csináltak vele?*

– A négyes úton indultunk Hajdúszoboszló irányába, közben

megpróbáltuk Janival kitalálni, hogy mit csináljunk a holttesttel. Kérdésre határozottan kijelentem, hogy mi a kommandónál ilyen jellegű kiképzést, ami emberi test megsemmisítésére vonatkozna, nem kaptunk. Végül is kettőnk ötlete volt, hogy rá kellene gyújtani a tarlót. A benzin nem ezért volt a gépkocsiban, én mindig viszek magammal tartalék benzint.

Egyszer már lementünk a négyes útról egy nagyon poros földútra, ott keveregtünk egy darabig, aztán ugyanoda érkezünk, ahonnan elindultunk. Így továbbmentünk a négyes úton, akkor egy betonútra fordultunk rá, emlékezetem szerint az elágazás után rögtön ott volt egy sorompó. Az biztos, hogy vasúti síneken át kellett menni. Mentünk tovább a betonúton, onnan egy köves útra fordultunk, ott még keveregtünk egy darabig, aztán egy földútra fordultunk, közben még latolgattuk, hogy elássuk-e a holttestet. Mindenáron meg akartunk tőle szabadulni.

Aztán az úttal szemben, amin mentünk, megláttuk a tarlót a bálákkal. Ott sem házat, sem fényt nem láttunk. Először a tarló mellett elfordultunk balra, ott mentünk egy darabig, aztán visszafordultunk, mentünk a tarló mellett, tulajdonképpen körbenéztük a terepet. Aztán a tarlóra merőleges útra álltam be, úgy, hogy a kocsi vonalában fák voltak, a csomagtartó a tarló felé nézett. Mindent kipakoltunk a kocsiból, akkor szívtunk a nagyobbik műanyag kannába benzint.

Levettük Henrikről az ékszereket, ott vettük ki a pénzt a zsebéből. Helyesbíték: az ékszereket még Vác környékén levettük róla, mielőtt betettük a csomagtartóba és betettük a diplomata-táskájába. A zsebéből a pénzt, a nadrágszíját és a cipőjét valóban Debrecennél, illetve ezt most tudtam meg, hogy Debrecennél voltunk, a tarlónál vettük el. A tárgyakat akkor beszórtuk a kocsiba.

Egy bálához odamentünk, emlékezetem szerint ez volt a legközelebb az úthoz. Ez a bála szét volt túrva. Lelocsoltuk benzinnel. Jani locsolta a benzint, én közben pakoltam ki azokat a tárgyakat, amelyekkel Henrik le volt takarva. Mikor Jani visszajött a kocsinhoz, akkor emeltük ki Henriket a csomagtartóból... Aztán odahúztuk a bálához. Nem tudom megmondani, ki hol fogta, nehéz volt vinni, többször kicsúszott a kezünkből. Odavittük a bálához... Közben besüppedtünk a szalmába, tiszta benzin lettem én is. Jani mondta, hogy gyújtsam meg. Ahogy a gyufát meggyújtottam, körülöttem belobbant a levegő, a szőr a jobb karomon és a jobb lábamról le is pörkölődött, most is látszik. Annyi lélekjelenlétem volt, hogy egy tigrisbukfencsel kivettem magam a tűzből, majd hemperegtem s eloltódtam. Jani később mondta is, hogy nagyon megijedt, hogy én is ott égek.

Ezután rögtön beültünk a kocsiba. A köves út felé mentünk, kiértünk a betonútra, majd a négyes úton hazajöttünk. Kérdésre elmondom, hogy nem láttam, meggyulladt-e a tarló. Hátra sem néztem, úgy rohantunk el. A kocsival még az árokba is belementem.

- *Mikor és miért tették Vécsei Henrik szájába a rongyot?*

- A rongy a gépkocsiból származott. Vác környékén, mikor Vécsei Henriket a kocsim csomagtartójába helyeztük, észrevettem, hogy vér folyik a szájából, és akkor helyeztem a szájába a rongyot, hogy a kocsni ne legyen véres.

- *Leöntötték-e Vécsei Henriket benzinnel?*

- Nem öntöttük le, hanem a már benzinnel leöntött szalmán forgattuk, ahogy el akartuk helyezni. Az biztos, hogy arccal a föld felé fektettük a bálára.

- *Mikor találkozott ezt követően Horváth Mihállyal, és akkor mi történt?*

- Emlékezetem szerint szerdán, tehát a gyilkosság utáni napon hívtam fel a Misit és mondtam, hogy szeretném neki elmondani, mi történt. Este hét-nyolc között találkoztunk a Sugár parkolójában. Ő a kocsijával jött, egy nagyon szép piros Toyotával, amin osztrák rendszám van. Beültem a kocsijába, beszélgettünk.

Tulajdonképpen elmondtam neki, mit csináltunk. Ekkor ő azt mondta nekem, hogy van egy kis bökkenő, amíg az NSZK-ból nem kapja meg a pénzt, addig nem tud kifizetni. Azt mondta, ezért ki kell mennie a pénzért, ki kell vinnie a papírt, amit aláírtunk. Kérdezte, kimennék-e vele...

Amikor megjelent a cikk az újságban, rögtön felhívtam a Misit. Jeleztem neki, hogy ez számomra katasztrófa. Kértem, hogy a szabadnapomon találkozzunk.

Este hétkor találkoztunk a Sugár parkolójában. Megint az ő kocsijában beszélgettünk. Misi azt mondta, hogy nyugodjunk meg, nincs semmi baj, ha megbuknánk, vállaljunk mindent magunkra, és akkor ő gondoskodik arról, hogy a családunk megéljen. Hivatkozott arra, hogy olyan szintű kapcsolatai vannak, hogy bárkit ki tud hozni a rendőrségről. Általában beszélt, neveket nem mondott. Én tisztában voltam azzal, hogy mit tettünk, de bíztam a Misiben. Meg is nyugodtam egy kicsit, mert ő nagyon magabiztos volt.

Nem tudom megmondani, hogy vasárnap vagy hétfőn, augusztus tizenkilencedikén vagy huszadikán találkoztunk a Sugár parkolójában, ahonnan aztán egyenesen az NSZK-ba mentünk. Egy fehér Opelrel jött... Én nem tudom, melyik városban voltunk, nekem a Misi azt mondta, hogy Münchenben. Odáig megállás nélkül ő vezetett. Emlékezetem szerint reggel fél kilenckor értünk oda, egy ház előtt álltunk meg, amire az volt

kiírva, hogy B. László, TDK és még valami. Valahonnan jött egy férfi, nekem bemutatkozott, emlékezetem szerint csak a keresztnévét mondta, az István volt... Később B. László bejött egy fürdőköpenyben és felszólított, hogy menjek ki, mert olyan üzleti ügyről tárgyalnak, ami nem tartozik rám. Én a kocsiban vártam. Délajt kijött a Misi is, mondta, hogy minden rendben van, már írják a papírokat... Körülbelül egy fél óra múlva kijött újra, akkor már nála volt a diplomataatáskája. Mondta, hogy megkapta a pénzt, de azt nem mondta, hogy mennyit és nem is mutatta meg. Beültünk és elindultunk haza.

Este kilenc-tíz körül értünk Budapestre. Ekkor tudta meg a Misi, hogy hol lakom. A háztól pár méterre tett ki a kocsiból. Mikor hazaértem, megtudtam, hogy a kisfiamat kórházba vitték.

Szerdán, augusztus huszonkettedikén nem dolgoztam, szabadnapos voltam. Este hétkor felhívtam Misit, mondtam neki, hogy feltétlenül szeretnék vele találkozni, jöjjön oda, ahol kitett a kocsiból. Oda is jött a Toyotával. Elmentünk egy barátjához, ahol valami rádiót akart venni... Útközben a gyerekről beszélgettünk. Misi annyit ígért, hogy megpróbál segíteni, van egy ismerőse. A pénzről ekkor nem beszéltünk. A mai nap folyamán [azaz az őrizetbe vétele előtti órákban] többször is felhívtam, de nem tudom, hogy intézett-e valamit a gyerek ügyében. Úgy beszéltük meg, hogy pénteken hívjam fel. Közben munkahe-lyemről előállítottak és behoztak a főkapitányságra."

Részletek a Szabó János törzsőrmester gyanúsítással augusztus huszonharmadikán készített kihallgatási jegyzőkönyvből:

„... Csáki István körülbelül két-három héttel ezelőtt, egy négyszemközti beszélgetésen elmondta, hogy van egy üzletember ismerőse, aki azzal a kéréssel fordult hozzá, ismerve fizikai képességeit, hogy egy bizonyos ügyfelétől, akár megfélemlítés árán is, egy előre megírt lemondónyilatkozatra írassuk rá aláírásként a nevét. Ezért Csáki ismerőse fejenként kétkétszázezer forintot ajánlott fel. Miután költözés előtt álltam és rossz anyagi körülmények között éltünk, ezért a felajánlott összeg reményében az akkor még jelentéktelennek látszó feladatot elvállaltam. Miután Csáki és megbízója úgy állapodtak meg, hogy azt a bizonyos ismerőst a lakóhelyéről kell elvinni, ezért megállapodtunk, hogy a Csáki birtokában lévő lemondónyilatkozatban szereplő laccímet másnap, hétfőn, együttesen megnézzük. Emlékezetem szerint a lemondónyilatkozatban Vécsei Henrik név szerepelt...

Hetedikén, körülbelül reggel fél kilenckor észleltük, hogy Vécsei kilépett a lakóépületből [itt alapos ellentmondás mutatkozik a Csáki által elmondottaktól] és beszállt a taxiba. Csáki azonnal kiszállt a gépkocsiból és a taxi jobb oldali első ajtajához

lépett, ahol a rendőrigazolványt felmutatva Vécseit felszólította, hogy szálljon ki. Én már akkor értem a taxihoz, amikor Vécsei kiszállt. Én nem mutattam rendőrigazolványt, csak közöltem vele, hogy a rendőrségtől vagyok.

(Szabó János ezután elmondja, miképp kerültek Vác közelébe, a bűncselekmény későbbi helyszínére, s vallomásának ez a része szinte szóról szóra megegyezik az ugyanebben az időben néhány irodával odébb kihallgatott Csákiéval. Ám a helyszínen történekről már egészen másképp beszél.)

Vécsei a három példányban készült lemondónyilatkozatot két példányban aláírta, azonban ezt követően hadonászni kezdett és úgy tűnt, hogy össze akarja tépni az aláírt nyilatkozatot. Annak érdekében, hogy megfékezzem, igyekeztem megfogni kezeit, illetve lábait, mivel azokkal rúgni próbált, azonban miután támadó magatartásával nem hagyott fel, ezért mind én, mind pedig Csáki több ütést mértünk Vécseire. Részemről pontosan nem tudok visszaemlékezni az ütések fajtájára, illetve az ütések felületére, azonban azt határozottan kijelentem, hogy én olyan ütést nem eszközöltem, amely Vécsein halálos sérülést okozhatott volna. Miután rendkívül felfokozott izgalmi állapotban voltam, nem tudom pontosan felidézni az eseményeket, csak arra emlékszem, hogy Vécsei elernyed.

Ekkor még mind a hárman a gépkocsiban voltunk. Miután tapasztaltam, hogy Vécsei teste lerogyant, azonnal a pulzusát, illetve a lélegzését ellenőriztük. Megállapítottuk, hogy Vécsei meghalt. Ekkor mind Csáki, mind pedig én rendkívül idegesek lettünk és tulajdonképpen tanácstalanok voltunk, hogy mitévő legyünk, majd ezt követően úgy határoztunk, hogy visszaindulunk Budapestre és elmegyünk a Horváthhoz. Még itt, a cselekmény elkövetése helyszínén Vécseit az utastérből a csomagtartóba helyeztük, ekkor észleltük, hogy a szájából vér szivárog. Annak érdekében, hogy a gépkocsi beszennyezését megakadályozzuk, Csáki a gépkocsiban lévő ronggyal betömte Vécsei száját.

(Innentől kezdve Szabó vallomása a lényegét illetően újra megegyezik Csákiéval. Az azonban mindenképpen figyelemre méltó eltérés, hogy Szabó szerint nem a kocsin kívül, hanem az utastérben került sor a dulakodásra, s ott következett be a halál is. A szakértői vizsgálatok eredményei azonban nem Szabó, hanem Csáki vallomását támasztották alá. Érdekes az is, hogy Szabó János e vallomásában szót sem ejtett a nuncsakuról. Vallomása további részében a lényegét illetően már nem tér el társától. A jegyzőkönyvek végén mindkét gyanúsított aláírásával hitelesítette azokat, s kijelentették, hogy vallomásukat önszántukból, mindenféle kényszer és fenyegetés nélkül tették.)

Az első beismerő vallomások óta már eltelt néhány nap, s a

gyanúsítottak bizonyos részkérdésekben megváltoztatták véleményüket az első vallomáshoz képest, ám a lényegét illetően továbbra is fenntartották véleményüket. Helyesebben szólva Szabó már elismerte a nuncsakut, továbbá azt, hogy a halálos kimenetelű ütésre és fojtásra nem az autóban, hanem azon kívül került sor. Igaz, e változtatás érdekében elébe tártak néhány szakértői véleményt, amelyek egyértelműen cáfolták állítását.

Augusztus huszonharmadika óta a két rendőr a főkapitányság központi fogdájának a lakója, még hozzá nem is akármilyen lakója. Az őrség parancsnoka ugyanis, amikor megtudta, hogy két kommandóست helyeznek a cellákba, azonnal erősítést kért. Tegyük hozzá, aggódása nem alaptalan, hiszen csak szolidan fogalmazunk, amikor azt mondjuk, hogy Csáki és Szabó fizikuma jóval az átlagon felüli. Olyan emberek – különösen Szabó –, akik kettesben kiállnának akár egy teljes első osztályú ökölvívócsapattal szemben is. Az őrség parancsnoka arra hivatkozott, hogy ha már korábban megszökött a fogdából a két kommandóshoz képest ugyancsak fonnyadtnak mondható mezei betörő, meg efféle, akkor az ilyenek, akik akár még a falat is elbontják – hiszen téglákat tördelnek edzéseiken –, szóval az ilyenek különleges biztonsági őrizetet igényelnek. [Ezt egyébként abban a pillanatban meg is kapták, ahogy rájuk csukódott a cellaajtó.]

Most joggal felvetődik az olvasóban, hogy akik ilyen bűncselekményt követtek el, s a holttestet ily módon próbálták meg eltüntetni, vajon miért nem tüntették el az ellenük szóló tárgyi bizonyítékokat?

A miéltre a választ a Csákit kihallgató Eppel Judit százados így fogalmazta meg:

– Bármily furcsán hangzik is, ezek az emberek még e súlyos bűn terhével a vállukon is rendőrök maradtak. Mivel megbízójukat, Horváth urat ebben az ügyben főnöküknek tartották, maradéktalanul végrehajtották annak utasításait, ahogyan azt egy fegyveres testületnél az elöljáró által adott parancsok esetében szokás. Ám mint rendőrök, elképzelhetetlennek tartották, hogy megsemmisítsenek olyan hivatalos, a rendőrség által kiállított okiratokat, mint amilyen például a személyi igazolvány vagy az útlevel. Ezeket meg is találtuk...

Csakit és Szabót tehát őrizetbe vette a Budapesti Rendőr-főkapitányság, ám a hírzárlat még tartott, így semmi nem szivárgott ki abból, mi is történt valójában velük. Munkahelyükön úgy tudták, hogy különleges feladatra vezényelték őket, s a kollégák ilyenkor nem is szoktak kérdezősködni. Ugyanezt tudták néhány napig családtagjaik is, ezekben az otthonokban ugyancsak nem keltett feltűnést, ha a családfő szolgálati okokból el-eltűnt néhány napra. Csak a nyomozásban részt vevők tudták, hogy a hírzárlat keddre megszűnik, de ehhez még hátra volt egy újabb feladat. Horváth Mihályt kellett őrizetbe venni.

Az újságírónak csak nagyon ritkán adódik lehetősége arra, hogy percről percre ott lehessen egy őrizetbe vétel előzményeinél, sőt, magánál az „aktusnál” – ez esetben azonban tanúja lehettem e rendőri intézkedésnek. Gyanítom, hogy az olvasó sincs sűrűn jelen ilyesmiknél, így engedjék meg nekem, hogy megosszam élményeimet, amelyeket augusztus huszonhetedikén éltem át a Káposztásmegyeri lakótelepen, Horváth őrizetbe vételekor, majd az azt követő házkutatáskor.

A Horváthot figyelő nyomozók körülbelül délelőtt fél tizenegykor jelentették, hogy az ügyvezető igazgató hazament. Ekkor indultak el a főkapitányságról az őrizetbe vételt végrehajtó nyomozók. Csakhogy közben rádiójukon arról értesültek, hogy Horváth Mihály kijött a házból és beült a piros Toyotába. Szerencsére csak néhány másodpercig hagyta kétségek között az őrizetbe vétel lehetőségére váró rendőröket, ugyanis nem ment messzire. Pusztán a lakásától néhány száz méternyire lévő munkahelyére, a káposztásmegyeri üzletközpont közelében lévő épületig. Ott található ugyanis a Horimpex Kft. irodája. Nem vette észre, hogy amint belépett az irodába vezető folyosóra, több kocsi is megállt a közeli parkolóban, s mintegy nyolc-tíz fiatal, vagy maximum középkorú úr és hölgy kezdett hirtelen sétálgatásba, újságolvasásba, játszótérnézetésbe és más efféle hasznos hétfő délelőtti elfoglaltságba...

Aztán megérkeztek a „kapdovások” is. Szép finoman berohantak Horváth Mihály igazgatói irodájáig, s megkérték az ott vára-kozókat, hogy egy kis időre fáradjanak kijebb. Horváth úr a meglepetéstől szólni sem tudott. Ki tudja, talán már arra is gondolt, hogy ezeket az embereket meg a Vécseihez tartozó érdekcsoport bérelte fel, s most őt utaztatják meg majd egy kicsit. Tény, hogy Horváth úrnak az egyébként hűs irodában is melege lett. Igazán azonban akkor öntötte el az izzadság, amikor az ismeretlen férfiak közölték vele, hogy ők a rendőrség munkatársai és Horváth urat őrizetbe veszik emberölés bűncselekményében való közreműködése miatt. A máskor mindig magabiztos férfi csak nagy nehezen állt fel, s indult meg a nyomozók között rogyadozó léptekkel. Kilépve aztán rákattintották csuklóira a bilincset, úgy kísérték tovább a kocsig.

A téren néhány, a vakáció utolsó napjait élvező lurkó hódolt a rohángálás és az ordibálás nemes szenvedélyének, ám azonnal elnémultak s lestek, mint a moziban, amikor megjelentek a nyomozók egy megbilincselte emberrel. Hát ők bizony ilyesmit csak a tévében láttak idáig, most meg ott zajlott a „film” az orruk előtt.

Az irodában lévő dolgozók arcáról leolvasható volt a meglepetés. Megkérdeztem egy adminisztrátor hölgyet, milyen főnöknek tartotta Horváth urat. A válasz, ha szó szerint nem is, de a lényegét illetően így hangzott:

– Jó főnök volt, emberségesen beszélt hozzánk, s ami szintén lényeges: sokkal több fizetést kaptam nála, mint hasonló munkakörben egy állami vállalatnál. Igaz, még csak néhány hete dolgozom a Horimpexnél, s maga a cég is csak néhány hetes, azonban most kétségbe vagyok esve, hiszen nem tudom, megmarad-e a munkahelyem. Mondja, tényleg bűnöző ez az ember?

Nem felelhettem egyértelműen, csak annyit motyogtam, hogy hát valami oka biztosan van, ha már ilyen látványosan elvitték magukkal a zsaruk.

Egy gépkocsivezető épp elszámolni jött, de már csak bilincsben menni látta főnökét.

– Hát én egy rossz szót nem tudok rá mondani, az elszámolásokkal korrekt volt, mindig megkérdezte, van-e valami családi problémám – szóval én kedveltem. Nem tudom elhinni, hogy bűnöző lenne.

Nem vitatkoztam; az embert gyakran érik az életben csalódások.

Kétségtelen, hogy a legnagyobb látványosságot – legalábbis a téren kalandozó srácoknak – egy gyönyörű német juhász kutya jelentette, amelyik végigszaglászta a piros Toyotát, aztán szét-nézett az irodákban is. Hogy mit keresett, azt persze a srácok már nem tudták. A blöki később átrándult Horváth úr kellemes

lakásába is. Ott is körbeszaglászott mindent, még a ház előtt parkoló piros Ford Fiestát és a fehér Opel Asconát is mert Horváth úr e három kocsi fölött rendelkezett, jöllehet, egyik sem az ő nevéen volt. A piros Toyota különösen nem...

Ugyanabban az időben kezdődtek meg a házkutatások az irodában és Horváth úr lakásán.

A munkahelyen tartott házkutatáskor az egyik fiókból kilenc milliméteres Parabellum pisztolyhoz való lőszerkerület került elő. A nyomozók ezt azért tartották felettébb érdekesnek, mert az ügyvezető igazgató nem rendelkezett fegyvertartási engedéllyel, márpedig ahol lőszer van, ott valahol pisztolynak is kell lennie. Ezt a pisztolyt azonban sem a munkahelyen, sem a lakáson tartott házkutatáson nem találták meg.

De hát Horváth Mihály egy pisztolynál jóval nagyobb tárgyat is tartott jogellenesen birtokában. Még hozzá négy esztendeig, s ez a bécsi rendszámú piros Toyota Celica volt. A kétségkívül reprezentatív autót még 1986-ban bérelte Bécsben egy osztrák autókölcsönzőtől az agilis ügyvezető igazgató. Aztán valahogy elfelejtette visszavinni, s itthon furikázott vele. Sajnos, az osztrák kölcsönző nem volt oly megértő iránta, mint a magyar illetékesek, s még 1986-ban feljelentették Horváth urat egy bécsi bíróságnál, amely aztán annak rendje s módja szerint el is ítélte.

Ilyenkor persze az osztrák rendőrség is lép az ügyben. Például elrendeli a fenti rendszámú autó és Horváth Mihály körözését. E körözés eljut a magyar hatóságokhoz is, még hozzá az Interpolon keresztül, ami annyit tesz, hogy nemzetközi, vagyis kiemelt körözésről van szó. Horváth úr tehát négy esztendeig mint kiemelt körözött furikázhatott zavartalanul az ugyancsak kiemelten körözött Toyotájával. Jó, a vele élőknek és dolgozóknak a dolog nem tűnt fel, de hát azért némelyik rendőrnek, vagy akár komplett rendőri, ügyészi, bírói szervnek már fel kellett volna tűnnie...

Ha másért nem, hát azért, mert a jeles ügyvezető igazgató gyakran ült pityókásan a volán mögé, s ilyenkor megesett az is, hogy a rendőrök intézkedtek vele szemben. Megszondázták, véralkohol-vizsgálatra vitték. Szabálysértési eljárást is lefolytattak ellene, sőt, egy ízben még a bírói pulpitus elé is beidéztek, mivel ittasságának mértéke már túllépte a szabálysértési határt. Közlekedési vétségért nagy összegű, több mint ötvénezer forintos pénzbírságra ítélték, amit a jómódú üzletember feltehetően a bal oldali mellényzsebéből fizetett ki.

Azt egyetlen rendőr, bíró, ügyész sem tartotta furcsának, hogy milyen címen furikázik ez az ember osztrák rendszámú autóval az országban. Pedig, ha csak elkérik az autó okmányait, már rájöhetnek volna a turpisságra. De nem, ők ugyebár a törvény szellemében kizárólag az ittas vezetésre koncentráltak, ott

kívántak példát statuálni. Hogy aztán valamelyikük is elővett volna egy körözési mutatót, amelyből kiordított volna a bécsi rendszám és Horváth Mihály úr neve? Na nem, ilyen túlmunkát ne kívánjunk a törvény azon szolgáitól, akik az aktából még oldalra sem hajlandók pillantani. Pedig, ha megteszik azt a hatalmas fáradságot, hogy mintegy ötven-nyolcvan másodpercet szentelnek a körözések tanulmányozására, máris pontosan tudják, miért van ez a bécsi autó Horváth úrnál, s ki is ő valójában.

Olyan apróságról már nem is beszélek, hogy ugyancsak zavaros üzleti ügyei miatt már ismerősen csengett a neve bizonyos rendőrök, ügyészek és bírák fülében, de szerencséjére 1986-tól ezekkel nem futott össze. Vagy ha igen, hát akadt megfelelő beosztásban lévő pártfogó, aki mindig kihúzta őt a pácból – legalábbis sokan beszélnek ezt vele kapcsolatban.

A „mi lett volna, ha” történelmietlen kérdésére nem szokás válaszolni, de azért ki tudja, ha valakinek eszébe jut rákérdezni a piros Toyota eredetére, netán veszi a fáradságot és utána is néz annak, Horváth úr idejében lelepleződik és Vécsei Henrik esetleg még ma is élne...

Horváth úr kényelmes, kétszintes, százhusz négyzetméteres otthona is megérdemel néhány szót. Csak néhány apróság: a lakószobák légkondicionáltak, a konyha felszerelve mindennel, ami egy modern amerikai középosztálybeli háztartáshoz szükséges. A társalgóban az egyik sarokban egy négy videóból, két CD-lemezjátszóból, két kétkazettás sztereó magnóból és egy szupernagy-képernyős sztereó Sony televízióból álló music center húzódik meg, értéke meghaladja a félmillió forintot. És persze volt szövegszerkesztős írógépe, meg számítógépe, meg csodatelefonjai, meg süppedő szőnyegpadlói – de nem akarom untatni a felsorolással a kedves olvasót, legfeljebb a fotocellás garázsajtót említem még.

A házkutatást irányító Simon Tamás őrnagy Horváth úr asztali naptárján egy feljegyzést pillant meg: Csáki Zsolt, László kórház – olvasható rajta. E néhány szó arra bizonyíték, hogy Horváth és Csáki ismerik egymást. Lehet, hogy lesz a későbbiekben jelentősége, lehet, hogy nem. Ha például Horváth Mihály történetesen tagadná, hogy valaha is találkozott Csáki Istvánnal, akkor feltétlenül igen. A naptárt mindenesetre lefoglalják.

Az egyik szekrény tetején útlevelek tucatjai – nyilván a kamionosoké. Azért ezeket is alaposan átnézik. Szépen, módszeresen dolgoznak a nyomozók, s mindent úgy pakolnak vissza, ahogyan a tárgyak eredetileg voltak. Egy dossziéból nemzetközi kamionvezetői engedélyek kerülnek elő. Egy kis szépséghibájuk van: bár név még nincs rajtuk, viszont pecsét, s

az illetékes hatóság képviselőjének az aláírása ott díszleg mind-egyiken. Simon őrnagy megjegyzi, hogy tudtával az ilyesmi szabálytalan, a feleség csak a vállát vonja: ő mit sem tudott a férje hivatalos dolgairól, ő a háztartással és a gyerekekkel foglalkozik. A biankó engedélyeket az őrnagy a többi lefoglalt tárgyhoz teszi, miközben halkán megjegyzi kollégájának, hogy úgy látszik, ez a Horváth ilyesmit is el tudott intézni.

A nyomozókat mind jobban foglalkoztatja a Parabellum pisztoly, annál is inkább, mert újabb és újabb lőszeres dobozok kerülnek elő. Egyet kivéve valamennyi originál csomagolású. Abból az egyből viszont tucatnyi hiányzik. Vajon hol, s mire használták fel őket? Lehet, hogy csak kipróbálták velük a márkás fegyvert, de lehetséges sok minden más is. Ám a pisztoly nem kerül elő.

A garázsban az egyik sarokban külföldi és magyar rendszámotlábák hevernek. Ezek vajon mire kellettek? A válasz nyilván csak Horváth Mihály tudná megmondani, aki már bent van a főkapitányságon. Persze, ha itt lenne, akkor sem biztos, hogy az igazságot mondaná el a rendszámotlábák eredetéről. Ehhez joga van, hiszen nem az ő feladata, hanem a hatóságé, hogy akár bűnösségét, akár ártatlanságát bebizonyítsa. De ez esetben ártatlanságról már nem lehet szó. Ha más miatt nem, hát az osztrák autó ellopásáért biztosan eljárnak majd az ügyvezető igazgatóval szemben. Csak az kérdéses, hogy Budapesten vagy Bécsben. Már amennyiben kiderülne, legalábbis jogi értelemben, hogy más bűncselekményekhez semmi köze nincs.

A gazdaságvédelmis kollégák szerint – közülük is vannak itt a házkutatáson – ez szinte teljesen kizárt. Csak egy kicsit jobban meg kell kaparni a pénzügyi manővereit. Hát most majd jobban megkaparják. S persze, ott van a fő ügy, az emberölés, amiben Horváth Mihálynak is van szerepe, legalábbis nagyon úgy tűnik. De a végső szót majd a bíróság mondja ki. Tudják ezt a nyomozók is. Az ítékezés nem az ő dolguk, a házkutatás viszont igen. A földszinti társalgóban, a music center mellett mind nagyobb halmot alkotnak a lefoglalt tárgyak. Ott van a szövegszerkesztős írógép is, aztán a számítógép és a floppy. Ki tudja, milyen adatokat tartalmaznak, ezeket is meg kell vizsgálni.

Már délután háromra járhat az idő, amikor a szemközti házak valamelyikéből előbukkan egy fiatalember, s beül a Horváthék lakásával szemben álló Opel Asconába. A nyomozók azonnal odalépnek hozzá. A fiatalember igazolja magát, ő is egy kft.-t irányít, amúgy Horváth Mihály sógora. A gépkocsi a felesége nevében van. Udvariasak a rendőrök, udvarias a fiatalember. Nem látszik arcán különösebb meglepetés, amikor értesül arról, hogy sógorával most egy ideig nem találkozhat. Készséges, amikor

közik vele, hogy a nyomozókutya az ő kocsiját is végigszaglássza. Miután az autóban sem a kutya, sem gazdája nem talál semmi olyan tárgyat, melynek az ügy szempontjából jelentősége lehet, a rendőrök elköszönnek tőle.

A házkutatás délután négyre fejeződik be. Kovács Béla hadnagy megjegyzi, hogy lassan majd ideje lenne megreggelize. Egyik társa kijavítja: a mai reggeli előtt talán a tegnapi vacsora következik, merthogy még az sem volt meg. Aztán, amikor már befelé mennek a főkapitányságra, az autóban arról beszélgetnek, hogy vajon miért is olyan gyakoriak az emésztőszervi megbetegedések a rendőröknél.

Amikor visszaérnek, a főkapitányságon már vége a munkaidőnek. Az ügyeleti és őrsei szolgálatot ellátókon kívül csak a bűnügyön és a közrendvédelmen maradnak még bent néhányan a hivatali munkaidőn túl is az épületben.

A folyosón találkozom Eppel Judit századossal. Szemmel láthatóan fáradt. Pedig az utóbbi két hétben naponta akár három órát is aludhatott. Érdeklődöm, mi a helyzet Horváth kihallgatásával. Sóhajt és legyint. Ez azt jelenti, hogy Horváth úr még semmi érdemlegeset nem mondott. De hát az ő esetében erre is számítottak.

Visszamegyek Bodrácska alezredeshez. A kedves titkárnő, Marika üdítő tesz elém, s megkérdi, kérek-e kávé. Elfogadom, hiszen most már napok óta szinte itt élek közöttük, kávé is annyit iszom, mint a nyomozók jó része. Aznap ez a hatodik. A bűnügyi főnök mellett a titkárnő már megszokta, hogy az ő munkaideje valamivel több, mint a többi osztályon hasonló munkakörben dolgozó kolléganőé. De szemmel láthatóan ez nem zavarja. Késő este is ugyanolyan udvarias, mosolygós, mint délelőtt. Pedig az asztala melletti telefonkészülék percenként olykor többször is cseng, hol valamelyik városi vonalon jön be a hívás, hol a rendőrin, hol pedig a vezetőin. A telefonálók között újságíró kollégák is vannak, érdeklődnek, kaphatnak-e valamilyen előzetes információt a holnapi sajtótájékoztató anyagáról. Dr. Bodrácska alezredes valamennyiükkel udvarias, de a válasza minden esetben tagadó. Ez jogos, hiszen a sajtótájékoztatót végül is nem ő, hanem az Országos Rendőr-főkapitányság vezetője tartja.

Aztán az egyik telefonhívás után az alezredes felpattan, s odaszól az irodája előterében várakozó gépkocsivezetőjének:

– Misikém, rumli van, ezerrel hajtson az országos főkapitányságra!

A gépkocsivezető megszokta már, hogy még legádázabb ellenségei sem vádolhatják a vasárnapi autós jelzővel. A nyomozás alatt például a Belváros szívében lévő főkapitányságról nyolc perc alatt ért ki Káposztásmegyerre az ezerháromszáz

Ladával. Igaz, használta a villogó kék fényt, a megkülönböztető hangjelzéseket, s a tompított fényt is. Na de ez azért akkor is nagyon szép teljesítmény, ha másért nem, azért, mert Misi nem a kihalt éjszakai utakon, hanem a csúcsforgalom tetőzésekor tette meg ennyi idő alatt ezt az utat.

A nyomozók közben a házkutatáson lefoglalt tárgyakat rendezgetik. Egyikük a feleségével beszél telefonon. Épp egy rendkívüli eseményt jelent be feleségének, ugyanis közli az asszonnyal, hogy augusztusban először otthon vacsorázik, mivel korán megy haza. Az órára pillantok, alig néhány perccel múlt este fél nyolc. Tényleg korán van még.

Augusztus huszonnyolcadikán, kedden délben sajtótájékoztatót tartanak az ügyről az Országos Rendőr-főkapitányság földszinti tanácsstermében. A kollégák úgy háromnegyed tizenkettőkor kezdenek gyülekezni. Kávéval kínálják őket meg üdítővel. Közben persze megnyílik az alkalmi információbörze, hiszen a legfontosabb mégiscsak az, hogy ki mit tud az ügyről. Vannak viszonylag jól értesültek és vannak, akik csak most hallanak először az egészeztől. Az mindenesetre megállapítható, hogy még a jól értesültek is legfeljebb egy-két órával a sajtótájékoztató előtt juthattak valamilyen információhoz, azaz a hírzárlat tökéletesen működött. A Kurír munkatársa szemmel láthatóan jól informált, a kollégák többségéhez képest láthatóan otthon van a rendőri témákban. Hja, könnyű neki, hosszú ideig rendőri tudósítóként kereste kenyerét Debrecenben.

Sokan veszik körül Lasz Györgyöt, a Belügyminisztérium sajtóosztályának nemrégiben kinevezett vezetőjét.

Laszt még őrmester korából ismertem, a legkiválóbb gépkocsizó járőrök közé tartozott. Akkoriban legkedveltebb hobbija a „körözöttelfogás” volt, évente általában két-háromszáz ilyen figurát állított elő a kapitányságokra. Többet, mint sok kapitányság együttvéve, s ráadásul nagy részüket szabadidejében.

Mindig eszembe jut az az eset, amikor összefutottam vele egy Szent István körúti ABC-ben. Nyár volt, szaunáztunk az üzletben. A húspultnál találkoztunk. Egy sportnadrágot és egy trikót viselt, két liter tej volt bevásárlókosarában. Aztán egyszer csak a kezembe nyomta a kosarat.

– Várj egy kicsit, csak ott kint, az utcán épp most ment el a kirakat előtt egy zsebtolvaj. Negyedéve körözik – mondta, s már rohant is. Én ott maradtam a két kosárral, az egyikben a két liter tejjel. Vártam egy fél óráig, de tovább már nem bírtam a hőséget. Gyuri nem jött vissza, ami azt jelentette, hogy elkapta a zsebest. Én meg beálltam a pénztári sorba, aztán hazavittem a nagy melegben alaposan amortizálódott tejet.

Hát Gyuri, azaz Lasz osztályvezető úr most ott áll az újságírók gyűrűjében, s válaszolgat nekik. Az egykori őrmester a nyolc általánost követően leérettségizett, szerzett két főiskolai diplomát, s ha minden jól megy, nem túl sokára jogi doktorrá avatják. Rettenetes hajtóerő dolgozik benne.

Délben megérkeznek a „főszereplők” is: dr. Szabó Győző, az országos főkapitány, dr. Túrós András vezérőrnagy, az országos főkapitány szakmai, általános helyettese, dr. Dobos János ezredes, az országos főkapitányság bűnüldözési osztályvezetője, Vörösmarti Mihály ezredes, a rendőri ezred parancsnoka és dr. Bodrácska János alezredes.

Elsőként dr. Szabó üdvözlí az újságírókat, s röviden ismerteti, mi lesz a mai tájékoztató témája. Bejelenti, hogy a súlyos bűncselekmény elkövetőit, a két rendőrt a belügyminiszter fegyelmileg azonnali hatállyal leszerelte. Ügyükben a Fővárosi Főügyészség folytatja le a vizsgálatot. Következik dr. Bodrácska, aki részletesen ismerteti a bűnügyet, valamint bepillantást enged a hajdú-bihari és a fővárosi bűnüldözők munkájába. Hangsúlyozza: tény, hogy nincs a világon még egy ilyen rosszul fizetett kommandószolgálat, mint a miénk, ám a gyanúsítottakat ez a körülmény nem mentheti fel. Mert a rendőr, keressen bármilyen keveset is, nem kétszázezer, de még kétszázmillió forint felajánlása esetén sem követhet el bűncselekményt. Pláne nem ölhet embert.

Dr. Bodrácska mintegy tizenöt-húsz percig beszél, minden lényegeset elmond. Felmutatja a grafikus által készített rajzot, majd a Vécsei Henriket ábrázoló fényképet. Az újságírók csodálkoznak a hasonlatosság láttán. A tájékoztató elhangzása után következnek a kérdések. A távirati iroda munkatársa, kissé agresszív stílusban nem magáról a bűnügyről, hanem a rendőrség fegyelmi helyzetéről érdeklődik. Arról, hogy hány rendőr ölt, rabolt már. A jelen lévő vezetők nem hallgatják el, hogy igen, valóban elő-előfordultak már lopások meg más, főként közlekedési és kisebb részben vagyron elleni bűncselekmények, s vannak olyanok, akik hivatali eljárásuk során követnek el törvénybe ütköző dolgokat. A rendőrség összlétszámához képest ezek aránya elenyésző. Természetesen a jó az lenne, ha egyetlen eset sem fordulna elő. Ilyen helyzetet azonban a világ egyetlen rendőrsége sem tudott még produkálni, pedig sokuk sokkal jobban fölszerelt és megfizetett, mint a magyar.

Peregnek a kérdések. Némelyik kollégán látszik, hogy nem a rendőri tudósítás a kedvenc műfaja, akad olyan, akinek kérdésből arra következtetnek, hogy e téren a tájékozottsága még az átlagolvasói szintet sem éri el. A többség azért nem ilyen, szakszerűen fogalmaznak, korrektül kérdeznek, látszik, hogy nem a csámcsogás, hanem a tényfeltárás a cél. Közéjük tartozik a

Szabad Európa Rádió budapesti tudósítója is. Mostanában már őt is meghívják a rendőrségi sajtótájékoztatókra. Eszembe jut, hogy akár csak egy esztendővel ezelőtt is, vajon ki gondolt volna arra, hogy a SZER képviselőjét beinvitálják egy belügyi objektumba.

Mind többször jut szóhoz dr. Dobos ezredes. Örülök, hogy itt, ebben a beosztásban látom. Ő még azok közé az utolsó mohikánok közé tartozik, akik a szakma halhatatlan nagyjaitól tanulták meg a kriminalisztikát. Ma már ő a nagy öreg. Túl van két infarktuson. Néhány évvel ezelőtt, amikor az országos főkapitányság vagyoni védelmi alosztályának vezetője volt, az akkori nagyfőnökök félreállították. A valós ok az volt, hogy féltékenyek voltak népszerűségére. Nem tetszett nekik az sem, hogy abszolút közvetlen beosztottjaival, s persze leginkább az, hogy dr. Dobos sok esetben nem rejtette véka alá véleményét, ami enyhén szólva nem egyezett meg a hivatalos, az akkori nagyfőnököknek leginkább tetsző állásponttal.

Azt az indokot találták ki, hogy Dobos gyakran italozik, nem jár be pontosan a munkahelyére stb.

Az italozásról csak annyit, hogy akik ezzel vádolták Dobost, azokhoz képest Dobos egy élő tejreklám volt. De Dobos nem is tagadta soha, hogy olykor-olykor alaposan „megtankolt”, bár – ellentétben „vádolóival” – a feje mindig tiszta maradt. Az is igaz, hogy nem mindig jelent meg pontban reggel nyolckor a munkahelyén, sőt megesett ama borzasztó eset is, hogy egy egész napon át nem látták hivatali szobájában. Dr. Dobos ugyanis kint dolgozott a területen a nyomozó kollégákkal – úgy érezte – és a kollégák is így érezték –, hogy most ott van szükség rá. És ha kellett, napi húsz órát is hajtott velük.

Dr. Dobost elhelyezték a vagyoni védelem éléről a Rendőrtiszti Főiskolára főtanárnak – ez sok lépcsővel alacsonyabb beosztás. Soha senkinek nem mutatta, hogy ez mennyire fáj neki. Aztán amikor dr. Túrós lett az országos főkapitány, magához vette, ő lett az egész ország bűnüldözési főnöke. És ez a „rehabilitálás” nemcsak személy szerint dr. Dobosnak jó, hanem az egész rendőrségnek. Mert nem baj az, ha az adott szakterületet történetesen a szakma egyik legkiválóbbja irányítja.

A másik kiváló szakembert, dr. Bodrácskát is félreállították akkori főnökei, mert nem csapódott a slepphez. Neki ráadásul még egy csinos kis műbalhét is rendeztek: amikor sokórás munka után hazament, hogy aludjon egy kicsit, ügyintézői kocsiját ellopták a házuk előtti parkolóból. Olyan helyről, ahol elég sok csillogó nyugatnémet, francia, olasz és japán kocsit állt, de hát istenem, a tetteseknek erre a szakadt, százezret futott Ladára támadt gusztusuk. Dr. Bodrácskát rövid időn belül jóval alacsonyabb beosztásba helyezték, a főkapitányságról kikerült egy városszéli kerületbe.

Tavaly aztán őt is visszahelyezték a főkapitányságra, bűnüldözési osztályvezető lett. A kiváló szakemberért beosztottjai tűzbe mennének, már csak azért is, mert látják, hogy ő megy legelől. Mesélik róla, hogy a kommandós ügy nyomozásakor csak fehérműt váltani járt haza. E tekintetben ő ugyanolyan, mint dr. Dobos, azaz munkájuk a szenvedélyük is.

A sajtótájékoztató délután háromnegyed kettő tájban fejeződik be, utolsó mozzanatként dr. Bodrácska borítékokat oszt szét az újságírók között, a borítékokban a helyszínen készített felvételek s más, az ügygel összefüggő illusztrációk vannak. Dr. Szabó Győző még bejelenti, hogy a belügyminiszter ma délelőtt felfüggesztette beosztásából a Kontondor kommandó vezetőjét, s a Belügyminisztérium, valamint az Országos Rendőr-főkapitányság vezetése a közeli jövőben minden részletre kiterjedő, átfogó vizsgálatot tart majd a rendőri ezrednél, melynek célja a hiányszágok feltárása, a hatékonyabb munka megszervezése. Mindez különösen vonatkozik a kommandószolgálatra, amellyel kapcsolatban máris több, súlyos, a munkavégzésre is kiható hiányszágot észleltek. Az országos főkapitány mellett ott ül Vörösmarti ezredes is, akit lelkiismeretes parancsnoknak tartanak, ám a közvetlenül hozzá tartozó parancsnokok közül már nem mindenkiről mondható el ugyanez.

Az országos főkapitány közli, hogy a rendőrség testületileg elhatárolja magát e két személytől, akik a súlyos bűncselekmény elkövetésével ártottak a testület hírének. Ugyanakkor hangsúlyozta: pontosan a rendőrség derített fényt a nem mindennapos emberölés körülményeire, vette őrizetbe a gyanúsítottakat, s tárta a közvélemény elé a történeteket. Jelezve ezzel is, hogy ha elő is fordulnak soraiban nem oda való emberek, azokkal szemben maga a rendőrség lép fel, még hozzá ha kell, a lehető legkeményebben.

A sajtótájékoztató után legelőször a rádió adott hírt a bűnygyről, aztán jött a televízió, a napilapok. A közvélemény felbolydult: hát ilyenek a kommandósok? Nem, a kommandósok nem ilyenek, de két ilyen is akadt közöttük. Akadt, azaz szerencsére most már csak múlt időben. Remélhetőleg.

A sajtótájékoztató utáni napon, szerdán délután fél három körül ünneplőbe öltözött hölgyek és urak gyülekeztek a budapesti rendőrfőkapitány irodája melletti kis tanácsteremben. Az asztalokat egy sorba, a terem hátsó részére tolták már korábban, rajtuk pogácsástányérok, gyümölcsöstálak, boroskancsók, üdítős- és kristályvizes palackok. A sajtó képviselője, ha semmi másból nem is, hát e látványból azonnal és tévedhetetlenül következtethetett arra, hogy itt bizony fogadás lesz. A jelenlévők a belügyminisztert várták.

Aztán néhány perces késéssel dr. Szabó Győző, dr. Túrós András vezérőrnagy és dr. Dobos János ezredes társaságában megérkezett dr. Horváth Balázs belügyminiszter. Előtte fehér borítékok, ebből pedig arra lehetett következtetni, hogy a fogadást jutalomátadások előzik meg. A miniszterrel szemben az elmúlt napok hősei, azaz a kommandós ügy szálaít felgöngyölítő rendőrök álltak. Azt hiszem, megérdemlik, hogy név szerint valamennyiüket felsoroljam, s azt is, hogy ki milyen elismerésben részesült.

A budapesti nyomozás irányítóját, dr. Bodráccka János alezredest, a bűnüldözési osztály vezetőjét a belügyminiszter ezredessé nevezte ki. (Dr. Bodráccka János: Édesapám honvédtisztként ment nyugdíjba, a páncélosoknál szolgált, alezredesi rendfokozatot ért el. Azt hiszem, ő fog a legjobban örülni annak, hogy a fia megelőzte.)

Belügyminiszteri dicséretben és jutalomban részesült Illés Gyula őrnagy, Eppel Judit százados és Forró György százados. (Eppel Judit: Mit mondjak, nagyon meglepődtem, amikor a miniszter a fehér borítékon kívül egy szál virágot is átadott, hiszen ilyesmi idáig nem volt szokás. Zavarba jöttem, de azért nagyon jólesett.)

Az Országos Rendőr-főkapitányság vezetője dicséretben és jutalomban részesítette Vedres Mátyás őrnagyot, Zsiday Zoltán főhadnagyot és Kocsis József főhadnagyot. (Kocsis József: Rajtunk

kívül még sok debreceni kolléga talpalt ebben az ügyben. Úgy érzem, hogy a mi elismerésünk nekik is szól.)

A Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője megdicsérte és megjutalmazta Kovács Béla hadnagyot, Pápai Tibor hadnagyot és Csics Péter alhadnagyot. (Kovács Béla: Lám, milyen is az élet. Az év elején igazságtalanul meghurcoltak, mert egy korántsem szeplőtelen emberekből álló csoport tagjai azt állították, hogy egyiküket megvertem. Valójában így akartak bosszút állni rajtam egy korábbi ügy kapcsán. A katonai bíróság elítélt, de ezt a döntést a Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezte. Örülök, hogy újra sikerült bebizonyítanom, számomra a bűnüldöző munka a legszentebb dolgok közé tartozik.)

A Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetőjének bűnügyi helyettese Simon Tamás őrnagyot és Láng Lóránt törzsőrmestert, a főkapitányság bűnüldözési osztályvezetője pedig Szabó Gábor hadnagyot, Sinka Antal hadnagyot és Ürmös Márta kinevezett polgári alkalmazottat részesítette jutalomban.

A jutalmak átadása után persze nem maradhat el az ilyenkor megszokott koccintás, és ez az esemény végre alkalmat ad arra, hogy rég nem látott kollégák tereferéljenek egy kicsit egymással. Különösen sok nyomozó csoportosult Vedres Mátyás őrnagy körül, akiről nyilván nem minden alap nélkül tartják azt, hogy az ország egyik legkiválóbb bűnügyi technikusa. Neve azonban nem csupán rendőri körökben, de a középkorú sportrajongók előtt sem ismeretlen: a válogatott és az Újpesti Dózsa jégkorongozójaként vált elismert sportolóvá. [Rajta kívül különben még három egykori élsportoló tartózkodott a teremben: Hamza József alezredes, aki a kézilabdában, Kovács Béla hadnagy, aki a labdarúgásban, s Pápai Tibor hadnagy, aki a cselgáncsban jeleskedett aktív sportoló korában.]

A népszerű Vedres őrnagyot persze senki nem szólítja rendfokozatán, Matyi ő hadnagynak és ezredesnek egyaránt. Különben a nyolcvanas évek második felében, amikor a budapesti főkapitányságon egy olyan sajátos tisztogatás kezdődött el, hogy a jó szakemberektől kell megszabadulni, akkor Vedres Mátyás Székesfehérvárra került. Ott is szorgalmasan végezte munkáját, ott is jó viszonyban volt a kollégáival, de azért a szíve mindig visszahúzta a fővárosba. Erre aztán a legutóbbi napokban sor is került, Vedres Mátyás jelenleg már az Országos Rendőr-főkapitányság egyik alosztályvezetője.

Dr. Bodrácska János ezredes: Amikor bűnjelként lefoglaltuk Csáki István gépkocsiját, azonnal tudtam, hogy az autót csakis és kizárólag a Vedres Matyi vizsgálhatja meg. Én régebben nagyon sokat dolgoztam vele, állítom, igazi élmény őt munkában látni. A leghetlenebb helyekre is képes bemászni, összepiszkolja magát, ha úgy érzi, hogy sikerül valamilyen értékel-

hető nyomot rögzítenie. Amikor a Matyival közösen csináltunk helyszíni szemlét, biztos voltam abban, hogy nem kell újra elvégezni vagy igazoló jelentést írni azért, mert a technikus munkája felületes volt. A Matyi kézjegye nagyon sok olyan bűnügyön rajta van, ahol azért sikerült tettest fognunk, mert ő találta meg a legfontosabb nyomot, eszközmaradványt. Amikor arra kértem Dobos ezredest, hogy hadd végezze el a Fejér megyei főkapitányság állományába tartozó Vedres őrnagy a technikus munkát, azt kérdezte – bár azért ezt tréfásan –, hogy közelebb nem találtam jó technikust? Nemcsak közelebb, de távolabb sem – válaszoltam.

A Ladát egy szállítóautóval vittük le Fehérvárra, nahát ott aztán a Matyi pillanatok alatt szétkapta. Nem úgy helyszínel, ahogyan azt néha látom egy-egy fiatalabb kollégától, hogy piff-paff, kattintgatnak egyet-kettőt a fényképezőgéppel, aztán részükről a dolog már el is van intézve. Így aztán persze, hogy nem könnyű tettest fogni. A Matyi az úgy csinálja ezt a műfajt, mint ahogyan a világhírű sebészprofesszorok szoktak operálni. Pontosan tudja, hova kell nyúlnia, s ott mit kell csinálnia.

Így volt ez most is. Elszöszmötölt a kocsival egész éjszaka, de reggelre már mindannyian tudtuk, hogy az utastérben nincsenek, a csomagtartóban viszont annál inkább vannak vérnyomok. Ez megerősítette azt a feltételezésünket, s ezen belül Csáki István vallomását, hogy az emberölésre az autón kívül került sor, s Vécsei Henrik már halottként került a csomagtartóba. Ez az állítás egyben Szabó János őszinteségét vontá még inkább kétségbe, hiszen ő első kihallgatásai alkalmával azt mondta, hogy Vécsei Henrik még az autóban meghalt. Ha így történt volna, akkor – gégesérülésről lévén szó – az utastérben is kellett volna vérnyomokat találni. Szóval a Matyi már megint hozzájárult ahhoz, hogy ne vonják kétségbe bizonyítékaink hitelességét.

A nyomozók legtöbbször látni, hogy testüket szinte égeti az ünnepi alkalomra felhúzott öltöny. Ebben biztos része van a harmincöt fokos, augusztus végén már szokatlan hőségnek is, de még inkább annak, hogy ez a zakós-nyakkendő világ nem az övék. Sokkal jobban kedvelik a farmert, a pólót, a pulóvert meg más lezser ruhadarabokat. Többen ki is gombolják ingjeiket, ki tudja, tán már fulladási tünetekkel is küszködnek a nyakkendő miatt, de azért hősiesen bírják. Elvégre nem mindennap kerülhet a mezei nyomozó olyan előkelő társaságba, ahol a saját főkapitánya csak a negyedik a hierarchiában. A miniszter megszólítja néhányukat, a válasz többnyire zavart köhécselés, mosolygás. Legtöbbjük most fogott életében először kezét hűs-vér belügyminiszterrel.

Persze szó esik a régi nagy zsarukról is, akik közül a legtöbb

már valamelyik temetőben pihen. Volt, aki ötvenvalahány éves korában ment el, volt, aki a hetvenhez közelített, de a hetvenet már csak kevesen élék túl. Az egyik legutolsó ilyen nagy öreget, Ádám Zsiga bácsit a múlt évben földelték el Farkasréten. De mert beszélnek róla meg a többiekről is, az azt bizonyítja, hogy mégsem haltak meg. A főkapitánysági szobákban, hol egykor ők is parancsokat kaptak és adtak, mintha most is ott állnának, a fogadáson mintha Zsiga bácsi mindig mosolygós arcát láttam volna feltűnni egy pillanatra, amint rákacsint az utódokra, hogy fiúk, ezt nagyon klasszul csináltátok, büszke vagyok rátok. Igen, biztosan ezt mondaná, utána pedig megkérne valakit, hogy töltsön már a poharába a borhoz egy csipetnyi szódát is.

A Fővárosi Főügyészség jelenleg emberölés elkövetésének alapos gyanúja miatt folytat eljárást a két volt rendőr, Csáki István és Szabó János ellen. Alapos a gyanú arra is, hogy Horváth Mihály felbujtóként vagy bűnrészesként működött közre a bűncselekmény megvalósításában. A jelenleg hatályos büntető törvénykönyv kimondja, hogy „a részesekre is a tettesekre megállapított büntetési tételt kell alkalmazni”.

Az emberölés büntetéséről a törvény így fogalmaz:

„Aki mást megöl, büntetett követ el, és öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A büntetés tíz évtől tizenöt évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés vagy halál, ha az emberölést

- előre kitervelten
- nyereségvágyból, vagy
- más aljas indokból, illetőleg célból
- különös kegyetlenséggel
- hivatalos személy ellen, hivatalos eljárása alatt, illetőleg emiatt
- több emberen
- sok ember életét veszélyeztetve
- különös visszaesőként követik el.”

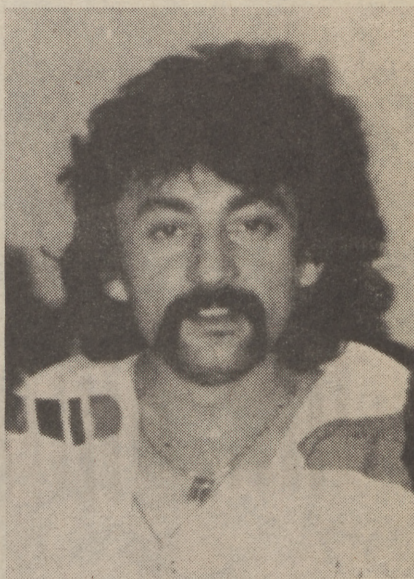
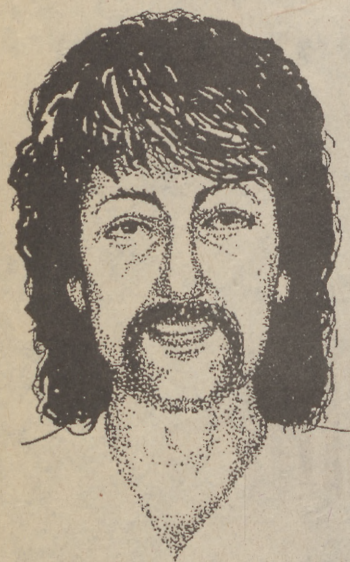
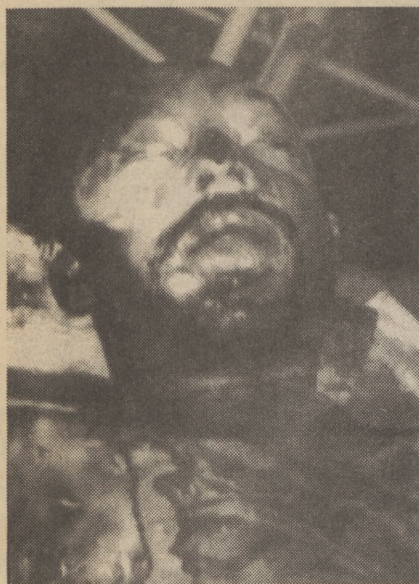

A NYOMOZÁS
FOTÓDOKUMENTUMAI

Ez a látvány fogadta a tűzoltókat, illetve a kikerkező rendőröket. Az ellobbant gabonabála alól egy teljesen meztelen férfi összeégett holtteste került elő.

Nem túl szerencsés a megfogalmazás, de ez az öt kép többszörös remeklés. Vécsei Henrik széttroncsolódott és részben elszenesedett fejét ugyanis valóságos sebészeti bravúrral hozták valamelyest is emberi archoz hasonlóra. Ezután készültek el a szinte tökéletes rajzok, aminek alapján már nem volt nehéz felismertetni az áldozatot.

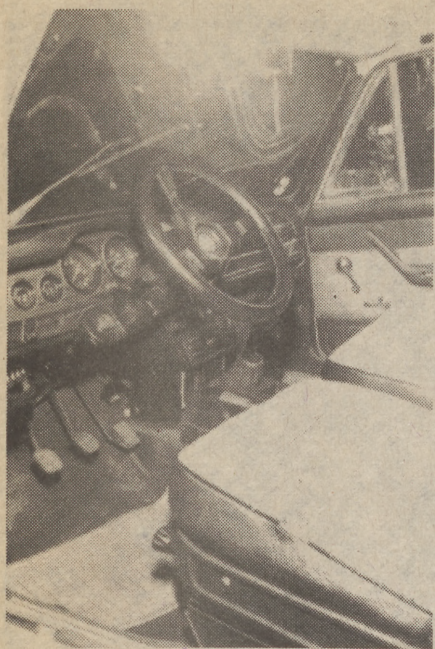

Kocsik...

Íme az Interpol által körözött tűzpiros Toyota. Négy éven át közlekedhetett benne zavartalanul (?) Horváth Mihály.

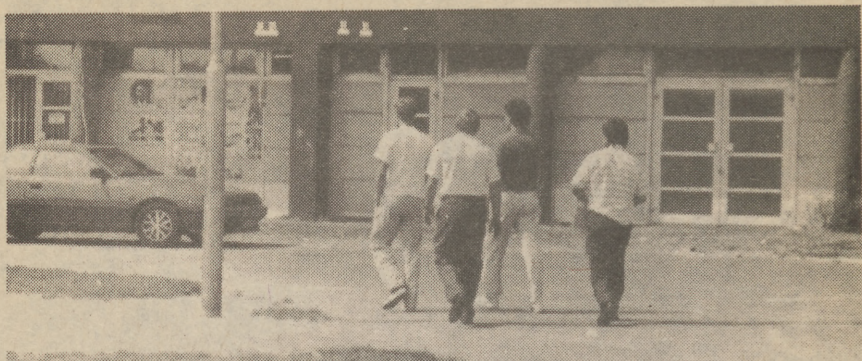

Kocsik...

Ez a fehér Lada vitte utolsó útjára a makacs üzletembert. A nyomozás során a jellegzetes kormánykerék is segítette a rendőröket a bizonyításban.

Akcióban a „kapdova” csoport, vagyis a képeken: Horváth begyűjtése, három felvételen.

Szabó János

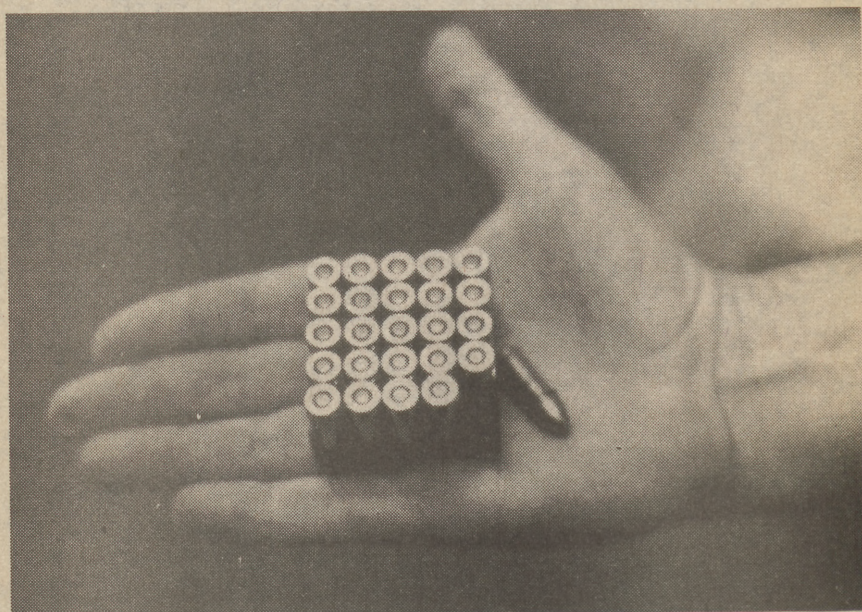

Csáki István

Kommandósok kiképzés közben. Arcukat, nevüket senki sem ismerheti. Közülük tehát csak egyetlenegy kilétét fedjük fel: a nyíllal jelzett személy Szabó János.

Tárgyak...
Házkutatás Horváth irodájában és lakásán. A lefoglalt lőszerék mellé sehogy sem akar előkerülni a pisztoly...

Tárgyak...

Az áldozat személyes holmijai, amelyeket a rend pedáns őrei nem semmisítettek meg. Igazolványok, pénz, ékszerek...

· Belügyminiszteri fogadás a sikeres nyomozás befejeztével. A társaság közepén egy rég nem látott – és kicsit megöregedett – arc: dr. Dobos János.

Kiadta a KURÍR Rt.
Felelős kiadó: Szücs Gábor elnök-igazgató
Műszaki szerkesztő: Vass Nóra
Fedélterv: Molnár Eszter
Szedés: KURÍR Rt.
Felelős vezető: Hajdú András igazgató
Nyomás: Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató
90-2116

4535-2

Ára: 38 Ft

Ekkor szállt ki a gépkocsiból. Én utánaugrottam, mondtam neki, hogy nem mész sehová. Akkor ő valamilyen irányba mozdult, már nem emlékszem merre, akkor jobb kézzel egy speciális gégeütést mértem rá. Ez egy különleges ütés, tulajdonképpen a kéz ökölben van, a gégét a jobb mutatóujjam első perce érte, akkor a csípőből elindítottam egy belső energiát. Ez adta meg a végső lökést.

Nem tudom, hogy Henrik ekkor merre esett, akkor már a Jani is ott volt, és estében a nuncsakuval ráfogott a nyakára. Hogy rántotta-e a földre vagy nem, azt nem tudom. Ott feküdt a földön, emlékezetem szerint a jobb oldalán. El kívánom mondani azonban, hogy soha életemben nem volt módom arra, hogy élesben kipróbáljam a kung-fu-technikámat. Csak az edzőteremben, a társamra vigyázva lehetett... Annyira meglepődtem azon, hogy az ütés ilyen eredménnyel járt, hogy nem tudtam megfigyelni a részleteket.